Περιοδος 2η,
Νο 102
Μάης 2001
50 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΓΕΝΟΒΑ 2001
εναντια στη σύνοδο των 8 "πλανηταρχών"
Παγκοσμιοποιήστε την αντίσταση
σελ. 6–7

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΜΑΥΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΑΚΕΛ

Αλλά...

η ψήφος δεν αρκεί

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

«Οταν απολαμβάνετε τη σοκολάτα σας, θυμηθείτε πως τρώτε τη σάρκα μου!»

Λόγια ενός παιδιού σκλάβου σε φυτεία κακάο σε κανάλι της αγγλικής τηλεόρασης το 2001 μ.Χ.

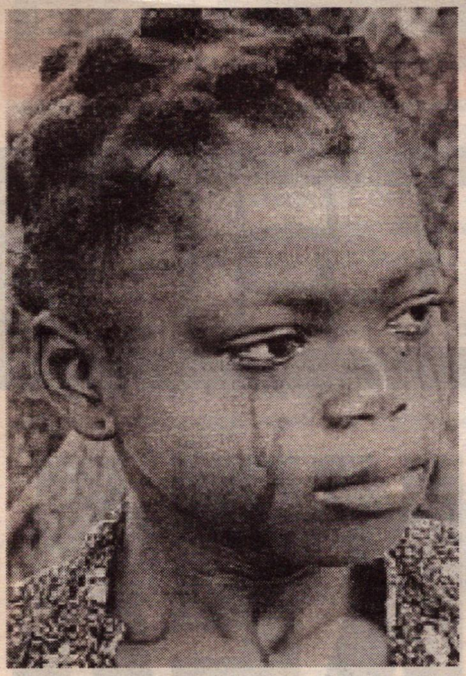

Πολλές λεπτομέρειες και ερωτηματικά παρέμειναν αδιευκρίνιστα όταν τον περασμένο μήνα το πλοίο «Ετιρένο» που κουβαλούσε εκατοντάδες παιδιά σκλάβους προσάραξε στο κρατίδιο Μπενίν μετά από καταδίωξη των λιμενικών αρχών και το «εμπόρευμα» του είχε ελαττωθεί κατά πολύ. Τι απέγιναν τα παιδιά δεν είναι καθαρό, το πιο πιθανό είναι πως οι έμποροι τα ξεφορτώθηκαν ρίχνοντάς τα στη θάλασσα για να αποφύγουν τις κατηγορίες.

Δουλεμπόριο

Αυτό που είναι καθαρό είναι πως για άλλη μια φορά ξεσκεπάστηκε η φρίκη του εμπορίου των παιδιών σκλάβων και το δουλεμπόριο, όπως ακριβώς πριν μερικούς αιώνες στην αυγή του καπιταλιστικού συστήματος. Η γέννηση του καπιταλισμού είχε οδηγήσει στην αρπαγή 12 εκατομμυρίων Αφρικανών από τον τόπο τους και τη βίαιη και απάνθρωπη μεταφορά τους στα σκλαβοπάζαρα της Αμερικής και της Ευρώπης. Τι και αν η δουλεία καταργήθηκε επίσημα το 1880! Το δουλεμπόριο ανθεί και αν και παράνομο, γίνεται με την ανοχή όλων. Τα στοιχεία της UNICEF το φωνάζουν: 250 εκατομμύρια παιδιά σκλάβοι ηλικίας 5-14 χρόνων στην Αφρική και την Ασία.

Σύμφωνα με την UNICEF, 15.000 παιδιά δουλεύουν στις φυτείες κακάο στην Ακτή του Ελεφαντόδοντος, την μεγαλύτερη κακαοπαραγωγό χώρα στον κόσμο. Η μεγάλη φτώχεια και η εξαθλίωση αναγκάζει πολλούς γονείς να πουλούν τα παιδιά τους ή να τα δίνουν στις φυτείες ώστε να έχουν τουλάχιστον ένα πιάτο φαγητό. Αυτοί οι «σκλάβοι της σοκολάτας» δουλεύουν 18 ώρες την ημέρα για λίγη τροφή και τη νύχτα τους κλειδώνουν σε παράγκες. Από την Ακτή του Ελεφαντόδοντος βγαίνει η μισή παραγωγή κακάο όλου του κόσμου. Οι πολυεθνικές Cadbury και Nestle από αυτό ακριβώς το κακάο βγάζουν τα υπερκέρδη τους. Όμως η Ακτή του Ελεφαντόδοντος ξοδεύει περίπου το 14% του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος της όχι για να απαλύνει τη φτώχεια και την εξαθλίωση του πληθυσμού της αλλά για να πληρώσει τα χρέη στην Παγκόσμια Τράπεζα και στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Υπάρχει έξοδος από αυτόν τον φαύλο κύκλο της εξαθλίωσης; Η Cadbury και η Nestle δεν πρόκειται να χάσουν τα κέρδη τους και τα κροκοδείλια δάκρυα των αξιωματούχων στεγνώνουν γρήγορα. Η αναγκαιότητα ανατροπής ενός συστήματος που για το κέρδος έχει παιδιά σκλάβους, είναι ολοφάνερη. Η ανακούφιση των χωρών αυτών από το εξωτερικό τους χρέος είναι σημαντικό βήμα. Γι' αυτό και οι κινητοποιήσεις ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση στο Σηάτλ, στην Πράγα, στο Κεμπέκ, είχαν σαν σύνθημα την εξάλειψη του χρέους των χωρών αυτών. Αυτό θα είναι και ένα από τα συνθήματα που θα φωνάξουμε τον Ιούλιο στη Γένοβα στην Συνδιάσκεψη των 8 πλανηταρχών.

Τζένη Αλβανού

Καλοδεχούμενοι οι Τσιγγάνοι και οι μετανάστες

Την στιγμή που αρκετοί από τους τσιγγάνους με τις οικογένειες τους, επέστρεφαν πίσω στο Βορρά, ο υπουργός Εσωτερικών δήλωνε ότι «με τις πλάτες του Ντενκτάς έρχονται στις ελεύθερες περιοχές οι αθίγγανοι και με την ίδια ευκολία τους δέχεται πίσω». Συνέχισε να κινδυνολογεί αναφέροντας ότι περίπου 1300 αθίγγανοι είναι έτοιμοι να περάσουν την πράσινη γραμμή και εμφανίστηκε σαν ο προστάτης του «φορολογούμενου πολίτη» που κινδυνεύει από αυτή την μαζική κάθοδο.

Η στάση της κυβέρνησης απέναντι στην μικρή ομάδα των τσιγγάνων που αποφάσισαν να περάσουν στο έδαφος που ελέγχει η Κυπριακή Δημοκρατία έδειξε με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο οτι πίσω από τις διακηρύξεις για ανθρώπινα δικαιώματα, ελεύθερη διακίνηση και την φιλελεύθερη εικόνα που προσπαθεί να χτίσει, κρύβεται η υποκρισία και ο ρατσισμός.

Από τη αρχή η κυβέρνηση και οι Υπουργοί της, προσπάθησαν με τις δηλώσεις τους να δημιουργήσουν ένα αρνητικό και εχθρικό κλίμα μέσα στο κόσμο για τους τσιγγάνους. Πρόβαλαν όλα τα ρατσιστικά παραμύθια, οτι είναι κατάσκοποι, οτι είναι κλέφτες, οτι έρχονται για πάρουν το επίδομα που χορηγεί η κυβέρνηση στους άπορους και να ξαναφύγουν. Ακούσαμε μέχρι και σενάρια, που πλασάρονται και σαν σοβαρές πολιτικές αναλύσεις, που παρουσίαζαν τον ερχομό μερικών τσιγγάνων οτι εντάσσεται στα πλαίσια ενός ευρύτερου σχεδίου της Τουρκίας και του Ντενκτάς που στοχεύει στην δημιουργία ενός ομοιογενούς Τουρκικού κράτους στο Βορρά και ενός μεικτού στο Νότο.

Τίποτα όμως από όλα αυτά δεν είναι αλήθεια. Η πραγματικότητα είναι ότι ένας μικρός αριθμός τσιγγάνων εξαιτίας της μεγάλης οικονομικής κρίσης που υπάρχει στο Βορρά προτίμησαν να περάσουν τα σύνορα ελπίζοντας ότι θα έχουν περισσότερες ευκαιρίες για μια καλύτερη ζωή. Είναι γνωστές οι οικονομικές δυσκολίες που υπάρχουν στο Βορρά κάτι που επιδεινώθηκε ακόμα περισσότερο με την πρόσφατη οικονομική κρίση και την κατάρρευση των τραπεζών. Η κατάσταση αυτή έχει αυξήσει το μεταναστευτικό ρεύμα απο το Βορρά και ένα μικρό κομμάτι αυτών των μεταναστών, οι τσιγγάνοι που φαίνεται να μην έχουν την δυνατότητα να πάνε κάπου αλλού, να προτιμήσουνι να έρθουν εδώ.

Η μικρή μειονότητα των τσιγγάνων της Κύπρου φαίνεται να είναι μια ξεχασμένη μειονότητα. Επειδή ήταν πάντα το πιο φτωχό κομμάτι της κοινωνίας και δεν είχαν την δύναμη να διεκδικήσουν τα δικαιώματα τους, ήταν και συνεχίζουν να είναι στο περιθώριο της κοινωνίας. Οι παλιότεροι πρέπει να θυμούνται τους τσιγγάνους, τους μάντιες όπως τους ονόμαζαν, να περιφέρονται στα χωριά και να ασχολούνται με ευκαιριακές δουλείες, όπως το γάνωμα οικιακών σκευών. Το μεγαλύτερο μέρος των τσιγγάνων το 74 πέρασε μαζί με τους τουρκοκύπριους στο βορρά. Σήμερα η οικονομική κρίση οδηγεί κάποιους από αυτούς να ξαναδοκιμάσουν την τύχη τους απ'εδώ.

Η στάση της κυβέρνησης απέναντι στις οικογένειες των τσιγγάνων δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων κακών χειρισμών ή επειδή «η κυβέρνηση δεν είναι επαρκώς προετοιμασμένοι για να δεχθεί αυτό το κόσμο» όπως την κατηγορεί η Χαραυγή. Αντίθετα η στάση της κυβέρνησης είναι μια συνειδητή πολιτική επιλογή που στοχεύει σε δύο πράγματα. Πρώτα να προειδοποιήσει όσους τσιγγάνους αλλά και τουρκοκύπριους πιθανόν να σκέφτονται να περάσουν τα σύνορα, ότι απ'εδώ δεν υπάρχει χώρος για αυτούς και δεύτερο να δημιουργήσει ένα κλίμα φοβίας και εχθρότητας μέσα στους ελληνοκύπριους για όλο αυτό το κόσμο.

Η παρέμβαση του Γενικού Εισαγγελέα για να τους αφήσουν ελεύθερους μετά την καταγγελία οτι πολλοί απο αυτούς κρατούνταν παράνομα στις κεντρικές φυλακές δεν έχει να κάνει με καμιά δημοκρατική ευαισθησία αλλά με τον φόβο μήπως καταδικαστεί η Κυπριακή Δημοκρατία για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και αδυνατίσει η θέση της στο κυπριακό.

Είναι καιρός η Αριστερά αλλά και οι συντεχνίες να καταγγείλουν αυτή την ρατσιστική πολιτική. Ο κίνδυνος σήμερα για τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους δεν προέρχεται από τους οικονομικούς μετανάστες είτε αυτοί έρχονται από το βορρά είτε από άλλες χώρες αλλά απο την πολιτική αυτής της κυβέρνησης. Οι δουλείες μας, οι μισθοί μας, οι συντάξεις μας και τα άλλα κεκτημένα μας δεν απειλούνται από τους μετανάστες αλλά από την κυβέρνηση, από τις ιδιωτικοποιήσεις, τις απολύσεις, το φάγωμα της ΑΤΑ, την αύξηση στο όριο σύνταξης και τα λεφτά των συντάξεων που η κυβέρνηση θέλει να τα παίξει στο χρηματιστήριο. Για να μπορέσουμε ν' αποκρούσουμε αποτελεσματικά αυτές τις επιθέσεις χρειάζεται να δούμε τους εργαζόμενους που έρχονται απο το βορρά ή άλλες χώρες όχι σαν εχθρούς μας αλλα σαν ταξικούς μας συμμάχους.

Πέτρος Μιχαήλ

Αντικαπιταλιστική Πρωτομαγιά

Πέρασε πάνω απο ένας αιώνας απο την ηρωϊκή εκείνη απεργία της 1ης του Μάη το 1886, όπου δεκάδες χιλιάδες εργάτες στο Σικάγο και σε άλλες πολιτείες των ΗΠΑ, κέρδισαν με το αίμα τους το οκτάωρο.

Τέσσερα χρόνια μετά η Σοσιαλιστική Διεθνής του Παρισιού καθιέρωσε την 1η του Μάη σαν παγκόσμια μέρα τιμής στους νεκρούς εργάτες του Σικάγο, αλλά και μέρα αγώνα της εργατικής τάξης ενάντια στο καπιταλισμό.

Απο τότε μέχρι και τις μέρες μας, η κόκκινη σημαία όπως τα αιματοβαμμένα πουκάμισα των εργατών του Σικάγου «επιμένει» να κυμματίζει σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη. Η παγκόσμια εργατική τάξη μπροστά στη χειρότερη περίοδο βαρβαρότητας του καπιταλισμού ξαναπιάνει το νήμα του αγώνα έναντια στη φτώχεια, τη πείνα, την ανεργία, την εξαθλίωση.

Στο Σιάτλ το Νοέβρη του 1999 χιλίαδες εργάτες, περιβαλοντιστές, απλοί ανθρώποι, ένωσαν την φωνή τους ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο που σπέρνουν την πείνα στο Τρίτο Κόσμο και τη λιτότητα των «διαρθρωτικών προγραμμάτων» στην Τουρκία, στην Κορέα, στην Αργεντινή. Η φωνή και ο αγώνας τους έκαναν το γύρω του κόσμου, με αντίστοιχες κινητοποιήσεις στην Μελβούρνη, στην Πράγα, στην Σεούλ, στο Νταβός, στο Πόρτο Αλέγκρε, στο Κεμπέκ, με επόμενο σταθμό τη Γένοβα το καλοκαίρι.

Στη Κύπρο η κυβέρνηση Κληρίδη βρέθηκε τον τελευταίο καιρό αντιμέτωπη με μιά σειρά απο κινητοποιήσεις, των δημοσίων υπαλλήλων, των δασκάλων, των γιατρών, των τραπεζιτικών, που διαδήλωναν έναντια στην πολιτική της και τις επιθέσεις ενάντια στα εργατικά κεκτημένα.

Στη φετινή πορεία της Πρωτομαγιάς πρέπει να ξαναζωντανέψουμε τη παράδοση των εργατικών αγώνων. Η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνουν τα αφεντικά και η κυβάρνηση είναι η γλώσσα των κινητοποιήσεων, των απεργιών, των διαδηλώσεων. Η Πρωτομαγιά πρέπει να δώσει το σύνθημα για μια δυναμική απάντηση της εργατικής τάξης, όχι μόνο στις εκγλογές αλλά και με αγώνες. Κάθε αγωνιστής εργάτης και εργάτρια, κάθε νεολαίος πρέπει να δώσουν το παρόν τους και να ενώσουν τη φωνή τους ενάντια στη κυβέρνηση, τη λιτότητα το ρατσισμό και το σωβινισμό. Μια μαζική και δυναμική πορεία που να ξαναθυμίσει οτι η εργατικη τάξη είναι η δύναμη που μπορεί όχι μόνο να μπεί φραγμός στα βρώμικα και αρπακτικά σχεδια των καπιταλιστών αλλά και να αλλάξει ριζικά το κόσμο.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Να τους μαυρίσουμε στη κάλπη αλλά η πραγματική ελπίδα ειναι οι καθημερινοί μας αγώνες

Οκτώ χρόνια διακυβέρνησης Κληρίδη και Συναγερμού ήταν χρόνια λιτότητας, ανεργίας, αυταρχισμου, γριβισμού και πολεμοκαπηλείας.

Οι εργατικές κατακτήσεις βρέθηκαν όλες υπο αμφισβήτηση, ΑΤΑ, ωράριο, συλλογικές συμβάσεις, δικαίωμα στην απεργία, χρόνος αφυπηρέτησης.

Ο ΦΠΑ διπλασιάστηκε, οι φόροι κατανάλωσης αυξήθηκαν, οι αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων διαδέχονταν η μιά την άλλη.

Η μεγάλη ληστεία του Χρηματιστήριου έφαγε πάνω απο 4 δισεκατομμύρια λίρες κυρίως απο μικρομεσαίους και απλούς εργαζόμενους, ενω οι ένοχοι που έστησαν το σκηνικό μέσα στο οποίο οργίασε η κερδοσκοπία, όχι μόνο έμειναν ατιμώρητοι αλλά συνεχίζουν και σήμερα τα ίδια.

Τα κρατικά νοσοκομεία και ο τομέας της δημόσια υγείας κινδυνεύουν με διάλυση εξαιτίας των ελλείψεων σε υλικα, υποδομή και προσωπικό. Ο τομείς της Παιδείας και της κοινονικής πρόνοιας τα ιδια ενώ η κυβέρνηση μας κοροϊδεύει παρουσιάζοντας νούμερα που τάχα «αποδεικνύουν» το έργο της.

Το μόνο έργο της που είναι ολοφάνερο είναι ότι κατάφερε να κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους. Περισσότεροι απο 70 χιλιάδες άνθρωποι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία ζούν κάτω απο το όριο της φτώχειας.

Μεγάλο εργο της κυβέρνησης είναι και η δικαίωση του πραξικοπήματος, της εοκα β' και του αρχηγού της του φασίστα Γρίβα.

Δύσκολα μπορεί κανείς να βρεί έργο της κυβέρνησης Κληρίδη που να μήν ξεσήκωσε αντιδράσεις. Χιλιάδες εργαζόμενοι στον δημόσιο, ημικρατικό και ιδιωτικό τομέα βρίσκονται σε σύγκρουση με την κυβέρνηση και την τάξη των καπιταλιστών που εκπροσωπεί.

Οργή και αγανάκτηση κυριαρχεί σήμερα σε πολλούς εργαζόμενους, και οχι μόνο αριστερούς. Ακόμη και κομμάτια που παραδοσιακά στήριζαν τη δεξιά βρέθηκαν σε σύγκρουση μαζί της και κατέβηκαν σε δυναμικές απεργίες όπως οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι γιατροί, οι τραπεζιτικοί.

Ακόμη σήμερα εμφανίζεται ένα κομμάτι που όχι μόνο αμφισβητεί την δεξιά και την κυβέρνηση αλλά και ολόκληρο το σύστημα. Είναι ένα κομμάτι αγωνιστών που εμπνέεται απο τις κινητοποιήσεις του Σιάτλ, της Πράγας, της Νίκαιας, του Κεμπέκ. Ενα κομμάτι με αντικαπιταλιστική διάθεση που παλεύει για να κτίσουμε ένα καλύτερο κόσμο, όπου οι άνθρωποι θα είναι πάνω απο τα κέρδη.

Αυτή η οργη και η διάθεση μπορει και πρέπει να εκφραστεί και εκλογικα.

Το αποτέλεσμα

Οι εκλογές στις 27 του Μάη θα στείλουν ενα μήνυμα προς ολες τις κατευθύνσεις, και προς τους εργάτες αλλά και προς τους κεφαλαιοκράτες. Ενα αποτέλεσμα που θα θεωρηθεί σαν νίκη για το Συναγερμό θα σημαίνει αποδοχή της πολιτικής που ακολούθησε μέχρι τώρα και θα δώσει το σύνθημα για ένταση των επιθέσεων ενάντια στους εργαζόμενους και τις καταχτήσεις τους.

Αντίθετα μια ήττα του Συναγερμού, μια πτώση των ποσοστών του, θα ειναι ενα μήνυμα αυτοπεποίθησης για τους εργάτες και τους αγώνες τους ενάντια σε ολες αυτές τις επιθέσεις.

Γι αυτο μπροστά στη κάλπη οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας δεν έχουν κανένα δισταγμό. Θέλουμε την ήττα του Συναγερμού και γι αυτο χρησιμοποιούμε το ψηφοδέλτιο του ΑΚΕΛ για να βγει μέσα απο τις κάλπες αυτο το μήνυμα.

Δεν πρέπει ομως να έχουμε καμμιά αυταπάτη ουτε για τις δυνατότητες της Βουλής ν' αλλάξει την κοινωνία και τη ζωή μας ούτε για τη διάθεση του ΑΚΕΛ να στηρίξει τους αγώνες και τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης και να παλέψει για σοσιαλισμό.

Η πραγματική εξουσία

«Αν η εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν την κοινωνία, θα ήταν παράνομες». Σ' αυτη την πρόταση οι μαρξιστές συνοψίζουν την ουσία των αστικών εκλογών και τον ταξικό χαρακτήρα της αστικής δημοκρατίας και του κοινοβουλίου.

Η Βουλή δεν είναι παρά το βήμα απο το οποίο εκστομίζονται τα μεγάλα λόγια για λαϊκη κατανάλωση ενω οι πραγματικές αποφασεις για τις τυχες της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας παίρνονται στα κλειστά κέντρα που ελέγχει η άρχουσα τάξη, στις τράπεζες, στα διοικητικά συμβούλια των επιχειρήσεων, στα Γενικά Επιτελεία του Στρατού και στα άδυτα της μυστικής διπλωματίας.

Η οικονομική, πολιτική και ιδεολογική δύναμη της άρχουσας τάξης δεν υπόκειται σε κανένα κοινοβουλευτικό έλεγχο. Αντίθετα αυτή είναι που χρησιμοποιά τη δύναμη της για να εξαγοράζει, να εκβιάζει και να επιβάλλει στις κυβερνήσεις ή στη Βουλή τις επιλογές της. Το χρηματιστήριο είναι η καλήτερη απόδειξη αυτής της πραγματικότητας. Την ώρα που η φούσκα διογκόνωνταν και οι κερδοσκόποι κέρδιζαν εκατομμύρια η Βουλή ψήφιζε την απαλλαγή τους απο το φόρο ή την καταβολή ενός ποσοστού πολύ χαμηλότερου απο αυτού που πληρώνουν οι απλοί εργαζόμενοι.

Οσο οι καπιταλιστές δεν ανατρέπονται απο τις θέσεις τους στην οικονομία θα έχουν τη δύναμη στα χέρια τους και θα ελέγχουν το κράτος. Καμια προσπάθεια μεταρρύθμισης μεσα απο το κοινοβούλιο δεν θα μπορεί να πετύχει χωρις την δική τους θέληση.

Το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα κέρδισε τις εκλογες το '81 με σύνθημα την αλλαγη. Οι αστοι σταμάτησαν τις επενδύσεις και το ΠΑΣΟΚ εκανε πισω. Τελικά το μονο που κατάφερε ν'αλλάξει ειναι τον ιδιο του τον εαυτό με αποτέλεσμα σήμερα δύσκολα να ξεχωρίζει απο τη Νέα Δημοκρατία.

Ολοι αυτοί που προσπαθούν να μας πείσουν για την αξία και τη σημασία του κοινοβουλίου και της αστικής δημοκρατίας προσπαθούν να μας κάνουν να ξεχάσουμε όχι μόνο που βρίσκεται η πραγματική εξουσία των καπιταλιστών αλλά και που βρίσκεται η δική μας δύναμη. Δεν βρίσκεται στη ψήφο, αλλά στο εργοστάσιο, στην οικοδομή, στο γραφείο, εκεί που οι εργάτες χτίζουν τη συλλογικότητα τους. Η πραγματική δύναμή των εργατών βρίσκεται στην οργάνωση τους μέσα στους χώρους δουλειάς.

Μια απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων μπορεί να εμποδίσει πολύ πιο αποτελεσματικά την φυγάδευση κεφαλαίων στο εξωτερικό. Ούτε σέντ δεν φεύγει αν δεν θέλουν οι τραπεζοϋπάλληλοι. Οι ναυτεργάτες μπορούν να ακινητοποιήσουν τα καράβια ακομα και του πιο πλούσιου εφοπλιστή. Οι εργάτες μπορούν να παραλύσουν ολόκληρη την παραγωγή. Μια απεργία στην ΑΤΗΚ ή στα αεροδρόμια μπορεί να διώξει ακόμα και τους πιο φιλόδοξους κερδοσκόπους, τους «στρατηγικούς επενδυτές» που θέλουν να βάλουν χέρι στις δημόσιες επιχειρήσεις.

Με τους εργάτες

Ωστόσο σήμερα η πλειοψηφία των εργατων εχει αυταπάτες για το κοινοβούλιο. Για εκατομμυύρια εργατες σε ολο το κόσμο οι εκλογές ειναι μια πολιτική μάχη που καθρεφτίζει την ταξικη διαίρεση της κοινωνίας. Το να κερδίσουν «εκείνοι» ή «εμείς», οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου ή οι εκπρόσωποι των εργατών, ειναι μια πολιτική κόντρα που εχει σημασία για τους εργάτες. Ιδιαίτερα σήμερα που η ταξικές αντιθέσεις οξύνονται και η ταξική πόλωση της κοινωνίας είναι πιο έντονη απο ποτέ άλλωτε.

Σ'αυτη τη μάχη δεν μπορούμε να μένουμε ουδέτεροι. Δεν μπορούμε να στέκουμε στην μέση του χαρακώματος και να παρακολουθούμε για να κρατήσουμε την ψήφο μας αλόβητη και αμόλυντη. Διαλέγουμε στρατόπεδο.

Μέσα στη συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία οι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας πρέπει να υποστηρίξουν ψήφο στο ΑΚΕΛ.

Σήμερα προς το ΑΚΕΛ κοιτάζει το πιο ταξικά συνειδητό κομμάτι της εργατικής τάξης, αυτό που έστω και συγχισμένα βλέπει τον ταξικό χαρακτήρα της κοινωνίας, που βλέπει το διαχωρισμό ανάμεσα σε εκμεταλευτές και εκμεταλευόμενους και εχει σαν όραμα του το σοσιαλισμό. Ψηφίζουμε με αυτούς τους εργάτες που με τη ψήφο τους θέλουν να εκφράσουν την αγανάκτηση τους για τις επιθέσεις του κεφαλαίου, χωρις να σπέρνουμε αυταπάτες για τη δυνατότητα της Βουλής ή των αστικων εκλογών ν'αλλάξουν τη ζωη μας.

«Εκσυχρονισμός» ή Σοσιαλισμός;

Δεν πρέπει ομως να έχουμε και καμιά αυταπάτη οτι το ΑΚΕΛ θα δικαιώσει τους αγώνες και τις προσδοκίες της εργατικής τάξης. Μπορεί να εμφανίστηκαν κόκκινα πανώ στο συνέδρειο του ΑΚΕΛ και ο Χριστόφιας να φιγουράρει με το μπλουζάκι του Τσέ, αλλά η επανάσταση και ο σοσιαλισμός έχουν εγκαταλειφθεί εδώ και πολλές δεκαετίες απο το ΑΚΕΛ.

Το ΑΚΕΛ βάζει σαν προοπτική τον «εκσυγχρονισμό» και τη μεταρρύθμιση του συστήματος. Βάζει σαν προϋπόθεση για τη βελτίωση της θέσης των εργατών την βελτίωση του συστήματος. Αν πηγαίνει καλά «η οικονομία του τόπου» δηλαδή ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός, μπορουν να πάνε καλά και οι εργάτες. Η πιό καθαρή έκφραση αυτής της πολιτικής είναι το σλόγκαν «πάνω απ' ολα η Κύπρος μας».

Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού ομως είναι τόσο βαθειά που η εργατικη τάξη για να μπορέσει να κερδίσει νέες καταχτήσεις ή ακόμα και να κρατήσει τις παλιες θα πρέπει να παλεύει για την ανατροπή και οχι για την «διόρθωση» και τη «σωτηρία» του συστηματος.

Η λογική της «διόρθωσης» του συστήματος οδηγεί την εργατική τάξη απο συμβιβασμό σε συμβιβασμό και σπάζει την διάθεση της.

Η πορεία του ΑΚΕΛ είναι εδώ και πολλά χρόνια μια τετοια ιστορία συμβιβασμών και συμμαχιών με την αστική τάξη για την καλήτερη «διαχείρηση» του συστήματος και δεν μπορεί παρά να συνεχίσει να είναι το ιδιο και στο μέλλον. Γι αυτο δεν πρέπει να έχουμε τη παραμικρή αυταπάτη οτι ενα δυνατότερο ΑΚΕΛ με μια μεγαλήτερη κοινοβουλευτική ομάδα θα ειναι καλήτερο απο οτι σήμερα.

Η υποστήριξη της ένταξης στην Ε.Ε., η υποχώρηση στο θέμα της ΑΤΑ, το ξεπούλημα αγώνων όπως στα ξενοδοχεία, η υποστήριξη των S-300, η στάση του απέναντι στους κερδοσκόπους του χρηματιστηρίου δεν πρεπει να αφήνουν σε κανένα αγωνιστή της αριστεράς την παραμικρή αμφιβολία για το ποια πολιτική θα ακολουθήσει και μετά τις εκλογές.

Εργατικό Κόμμα

Οι εργατες για να νικήσουν, για ν' αλλάξουν πραγματικά τη ζωη τους, δεν αρκεί να στείλουν τους δικούς τους αντιπροσώπους για να διαχειριστούν την παλιά κοινωνία.

Χρειάζεται ν'ανατρέψουν τους καπιταλιστές. Να τους πάρουν απο τα χέρια τα μέσα παραγωγής και την οικονομική δύναμη και να οργανώσουν τη παραγωγή και την κοινωνία συλλογικά, με κριτήριο τις ανάγκες των ίδιων των ανθρώπων και οχι το κέρδος.

Χρειάζεται να ανατρέψουν το παλιό κράτος των «επαγγελματιών» γραφειοκρατών και να χτίσουν τη δική τους δημοκρατική εξουσία, την εργατική δημοκρατία των άμεσα εκλεγμένων και ανακλητών αντιπροσώπων που θα στηρίζεται στη συμμετοχή και οχι τον αποκλεισμό και την καταπίεση της μεγάλης μάζας της κοινωνίας.

Με μια τέτοια στρατηγική αξίζει να παλέψουμε σήμερα. Για να κερδίζουμε στις άμεσες καθημερινές μάχες απαλλαγμένοι απο τους περιορισμούς, της «αυτοσυγκράτησης» και των συμβιβασμών. Για να χτίσουμε ενα επαναστατικό κόμμα, που μέσα στη κρίση του καπιταλισμού, μπορεί να μετατρέψει τις ήττες της δεξιάς σε οριστική νίκη των εργατών, σε νίκη του Σοσιαλισμου.

Η πραγματική δύναμη των εργαζομένων βρίσκεται στους χώρους δουλειάς στη συλλογική τους οργάνωση και όχι στη ψήφο.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ
για τις εκλογές

Ομιλητές:
Ντίνος Αγιομαμίτης, Εργατική Δημοκρατία
Ελένη Μαύρου, υποψήφια βουλευτής ΑΚΕΛ

Τετάρτη 9 Μάη ωρα 8:00μμ
Πρώην θέατρο Λαϊκή Σκηνή, Αρχ. Μακαρίου 92
Πλατεία Πλάτανος Καϊμακλί

Οι συναντήσεις Παπανδρέου □ Τζεμ

Ναί στην αλληλεγγύη των εργατών όχι στη διπλωματία των καπιταλιστών

Στις αρχές του περασμένου Απρίλη ο υπουργός Εξωτερικών της Ελληνικής κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου στην επίσκεψή του στην Αγκυρα πρότεινε την αμοιβαία μείωση των εξοπλισμών. Παράλληλα, ο Παπανδρέου δεσμεύτηκε για να μεσολαβήσει η ελληνική κυβέρνηση στην Ε.Ε για να πάρει η Τουρκία δάνειο 12 δις δολαρίων.

Η πλειοψηφία της Ε/κ πολιτικής ηγεσίας ξίνισε τα μούτρα της και ιδιαίτερα οι εθνικιστές. Όλοι είδαν τα αποτελέσματα εκείνης της επίσκεψης σαν μια συνέχεια των «υποχωρήσεων» του Σημίτη στο Ελσίνκι όπου η ελληνική κυβέρνηση ήρε το βέτο για την αναγόρευση της Τουρκίας ως υποψήφιας χώρας για ένταξη στην Ε.Ε. Ενώ οι εφημερίδες μίλησαν για πολιτική «μονομερών παραχωρήσεων» και για «επικίνδυνη» πολιτική.

Ακόμα πιο έντονη ήταν η αντίδραση σύσσωμης της Ε/κ πολιτικής ηγεσίας στην επίσκεψη του υπουργού Εξωτερικών της Τουρκίας Ισμαήλ Τζεμ στη Βόρεια Κύπρο. Ιδιαίτερα για τις δηλώσεις του πως «η αντίδραση της Τουρκίας σε περίπτωση ένταξης της Κύπρου στην ΕΕ χωρίς λύση, δεν θα έχει όρια».

Ποια είναι όμως η πραγματικότητα πίσω από τις «φιλειρηνικές» χειρονομίες της κυβέρνησης Σημίτη και τις «φιλοπόλεμες» διαθέσεις της Τουρκικής κυβέρνησης;

Ελληνικός καπιταλισμός

Πρώτα απ' όλα εκείνο που πρέπει να γίνει καθαρό είναι πως συνολικά η εικόνα και των δύο αρχουσών τάξεων πίσω από όλα αυτά είναι μια εικόνα κρίσης και ταραχής.

Οι τρελές φιλοδοξίες και προτεραιότητες των ελλήνων καπιταλιστών έχουν φορτώσει τον προϋπολογισμό με τεράστια βάρη για τα επόμενα χρόνια. Ο Σημίτης έχει αποδεχθεί όλες τις παρανοϊκές απαιτήσεις που προβάλουν τα αφεντικά του ελληνικού καπιταλισμού, δηλαδή μέχρι το 2004 να δώσει ο προϋπολογισμός 4 δισεκατομμύρια λίρες για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, 11,5 δισεκατομμύρια λίρες για τους εξοπλισμούς και 16 δισεκατομμύρια λίρες για μείωση του δημόσιου χρέους προς τις τράπεζες! Αυτά τα αμύθητα ποσά είναι δεσμεύσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση υποχωρώντας στις απαιτήσεις των τραπεζιτών, των εργολάβων, των εμπόρων όπλων και των στρατοκρατών.

Οσο για το κύκλωμα των εξοπλισμών, τα στοιχεία δείχνουν ότι με την κυβέρνηση Σημίτη βρήκε τον καλύτερο πελάτη: οι δαπάνες ανέβηκαν από το 2,89% του ΑΕΠ το 1996 στο 5,07% του ΑΕΠ το 2000!

Το προηγούμενο διάστημα, η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση υπολόγιζαν ότι ο προϋπολογισμός θα κατάφερνε να στηρίξει όλα αυτά τα τρελά σχέδια, γιατί είχαν προβλέψεις ότι η ελληνική οικονομία θα αναπτύσσεται με ρυθμό γύρω στο 5% τα επόμενα χρόνια. Με βάση αυτή την εκτίμηση, έκαναν σχέδια ότι ο προϋπολογισμός θα έχει πλεονάσματα.

Τώρα, όμως, αυτά τα σχέδια ανατρέπονται. Η πρόβλεψη για ανεβασμένους ρυθμούς ανάπτυξης αποδεικνύεται λαθεμένη. Η κυβέρνηση Σημίτη μιλάει για αναβολή της αγοράς των Eurofighter και περικοπή του τρέχοντος εξοπλιστικού προγράμματος.

Στην πραγματικότητα οι συνέπειες της οικονομικής κάμψης και κάτω από την πίεση του κύματος της εργατικής ανταρσίας, η κυβέρνηση προσπαθεί να περισώσει τους παρανοϊκούς προγραμματισμούς των ελλήνων καπιταλιστών. Εδώ και καιρό ολόκληρα κομμάτια της εργατικής τάξης βρίσκονται σε απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης.

Αλλά ακόμα και μετά από τις μειώσεις τα "αμυντικά" κονδύλια θα συνεχίσουν να βρίσκονται σε τρομακτικά ύψη. Γι' αυτό και η ίδια η πρόταση για «αμοιβαία μείωση των εξοπλισμών» είναι υποκριτική.

Όσο για τη μεσολάβηση Παπανδρέου για «οικονομική βοήθεια» προς την Τουρκία από τη Δύση αυτό έχει να κάνει με τις επενδύσεις εκατομμυρίων δολαρίων των ελλήνων τραπεζιτών στην «αναδυόμενη» αγορά της Τουρκίας που βέβαια με κανένα τρόπο δεν θέλουν χάσουν δεκάρα.

Τουρκία

Από την άλλη, η εικόνα του Τουρκικού καπιταλισμού και της τουρκικής άρχουσας τάξης είναι εφιαλτική. Οι οργισμένες γιγάντιες διαδηλώσεις των εργαζομένων αλλά και των μικροεμπόρων και βιοτεχνών συγκλόνισαν όλες τις μεγαλουπόλεις της Τουρκίας.

Ο υψηλός πληθωρισμός που καλπάζει συνεχώς εκμηδενίζει καθημερινά τα -χαμηλά- μεροκάματα. Την ίδια στιγμή τα υψηλά επιτόκια — ο τρόπος με τον οποίο προσπαθεί η κυβέρνηση να συγκρατήσει την πτώση της λίρας — σημαίνουν ασφυξία για τους μικρομεσαίους, με τα δάνεια στις τράπεζες να σφίγγουν σαν θηλιά στο λαιμό τους.

Κάτω από αυτές τις πιέσεις είναι που οι στρατοκράτες της Άγκυρας αναγκάζονται να «αναβάλουν» το εξοπλισιτικό τους πρόγραμμα κάνοντας περικοπές 15 δις δολαρίων.

Παρόμοια εφιαλτική εικόνα επικρατεί και στη βόρεια Κύπρο. Από το περασμένο καλοκαίρι η οικονομική και πολιτική κρίση που μαστίζει τη βόρεια Κύπρο κάνει την κατάσταση να μοιάζει με καζάνι που βράζει. Επανειλημμένα οι Τουρκοκύπριοι με ογκώδεις διαδηλώσεις και απεργίες βγήκαν στους δρόμους ενάντια στην πολιτική της Άγκυρας και ζητώντας την παραίτηση της κυβέρνησής τους.

Η επίσκεψη του Τζεμ στο Βορρά και οι δηλώσεις του στόχευαν ακριβώς στο να κατευνάσουν όσο γίνεται την κατάσταση. Όσο όμως για την

οικονομική κρίση περιορίστηκε σε γενικόλογες διακηρύξεις και υποσχέσεις λέγοντας ότι η Τουρκία βρίσκεται πάντοτε στο πλευρό των Τουρκοκυπρίων.

Όσο πολεμοχαρής και αρπαχτική είναι η τουρκική άρχουσα τάξη άλλο τόσο είναι και η ελληνική. Την ώρα που γίνονται οι υποκριτικές δηλώσεις για δήθεν ειρηνικές διαθέσεις, την ώρα που διεξάγεται δήθεν διάλογος για την «οικοδόμηση μέτρων εμπιστοσύνης» και γίνονται «χειραψίες» ανάμεσα στους Παπανδρέου και Τζεμ, την ίδια στιγμή στρώνουν το δρόμο για τις επόμενες συγκρούσεις τους. Το ίδιο ισχύει βέβαια και για τις δήθεν «ειλικρινείς» διαθέσεις των Κληρίδη και Ντεντκάς για ειρηνική λύση και συνύπαρξη Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Η ελπίδα για πραγματική ειρήνη βρίσκεται στους αγώνες των ίδιων των απλών ανθρώπων. Στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων στην Ελλάδα στην Τουρκία και στην Κύπρο, σε Βορρά και Νότο ενάντια στη λιτότητα, τις περικοπές και τις ιδιωτικοποιήσεις. Το κοινό συμφέρον των Ελλήνων και Τούρκων εργατών και στις τέσσερις πλευρές είναι να πούμε: όχι στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και στους οικονομικούς εκβιασμούς.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Επαφές της νεολαίας του Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας (YBH) και Εργατικής Δημοκρατίας

Για πρώτη φορά φέτος τιμήθηκε η μνήμη των Καβάζογλου - Μισιαούλη στο βορρά απο τουρκοκυπριακές οργανώσεις.

Το Σάββατο 7 Απρίλη η νεολαία του ΥΒΗ οργάνωσε εκδήλωση προς τιμήν των Καβάζογλου Μισιαούλη στην οποία κύριοι ομιλητές ήταν τρείς συναγωνιστές του Καβάζογλου που εργάστηκαν μαζί του στις «Τουρκικές Συντεχνείες» και στο τουρκικό γραφείο της ΠΕΟ. Στην εκδήλωση συμμετείχε πολύς κόσμος που άκουσε με πολύ ενδιαφέρον τις εμπειρίες των βετεράνων συνδικάλιστών και άλλων παραγώντων του ΥΒΗ για την περίοδο εκείνη.

Με την ευκαιρία αυτών των εκδηλώσεων η νεολαία του ΥΒΗ προσκάλεσε αντιπροσωπεία της Εργατικής Δημοκρατίας την επόμενη μέρα στα γραφεία της στο βορρά για συνομιλίες γύρο απο το θέμα της προώθησης της επαναπροσέγγισης. Τετραμελής αντιπροσωπεία της οργάνωσης μας συμμετείχε σ' αυτή την συνάντηση και συζήτησε με εκπροσώπους της νεολαίας ΥΒΗ καθώς και με εκπροσώπους της οργάνωσης Socialist Gercek.

Σε ανταπόδωση αυτής της επίσκεψης τετραμελής αντιπροσωπεία της νεολαίας ΥΒΗ και της οργάνωσης Socialist Gercek επισκέφτηκαν στις 18 Απρίλη τα γραφεία της Εργατικής Δημοκρατίας. Το βράδυ οργανώθηκε προς τιμή τους εκδήλωση - πάρτυ με τη συμμετοχή δεκάδων μελών της οργάνωσης και άλλων υποστηριχτών της επαναπροσέγγισης. Ηταν μια υπέροχη εκδήλωση στην οποία κυριάρχησε η φιλειρηνική και διεθνιστική

Απο την εκδήλωση-πάρτυ που οργάνωσε η Εργατική Δημοκρατία προς τιμή της αντιπροσωπείας της νεολαίας του ΥΡΗ

διάθεση και η αποφασιστικότητα για να γίνονται πιό συχνά τέτοιες εκδηλώσεις.

Αυτό ήταν και το συμπέρασμα και η κοινή απόφαση στην οποία κατέληξαν οι συναντήσεις της νεολαίας ΥΒΗ και Εργατικής Δημοκρατίας. Αποφασίσαμε να καθιερώσουμε μια σταθερή επαφή με ταχτικές συναντήσεις και να προχωρήσουμε τη συζήτηση μας γύρο απο το κυρπιακό όπως και για άλλα θέματα και να οργανώνουμε πάνω σε ταχτική βάση ανοικτές δικοινοτικές εκδηλώσεις, είτε στη Πύλα είτε αλλού ή εναλάξ στις δύο πλευρές.

Συζητήσαμε ακόμη την δυνατότητα συγκρότησης μιας κοινής πρωτοβουλίας με στόχο τη συμμετοχή στη μεγάλη αντικαπιταλιστική κινητοποίηση στη Γένοβα στις 20-22 Ιουλίου. Η δυνατότητα τον ερχόμενο Ιούλιο να βρεθεί μια κοινή αντιπροσωπεία ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων στη Γένοβα και να συμμετέχει στην αντικαπιταλιστική κινητοποίηση ενάντια στους 8 πλανητάρχρες, την ίδια στιγμή που και στις δυό πλευρές στη Κύπρο θα οργανώνουν εθνικιστικές γιορτές μίσους, είναι μια προοπτική που μπορεί πραγματικά να δώσει μια τεράστια ωθηση στο κτίσιμο ενός διεθνιστικού κινήματος επαναπροσέγγισης.

Οι δυνατότητες υπάρχουν. Σήμερα είναι φανερό και στις δυό πλευρές ότι υπάρχει πολύ περισσότερος κόσμος, απ' ότι στο παρελθόν, που θέλει να κοντράρει τον εθνικισμό, που θέλει να κάνει κάτι για την ειρήνη και την επαναπροσέγγιση.

Πρός αυτή την κατεύθυνση στοχεύουν και οι συναντήσεις ανάμεσα στη νεολαία του ΥΒΗ και την Εργατική Δημοκρατία που ήταν πραγματικά μια πολύ ευχάριστη εμπειρία που έδειξε ότι είναι πολλά αυτά που μας ενώνουν και ότι μπορούμε να κάνουμε πολύ περισσότερα στο μέλλον.

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ

Τεράστια κρίση - Τεράστια ανάγκη για μια νέα αριστερά

Εκτός ελέγχου! Αυτή είναι η αληθινή εικόνα της κρίσης στην Τουρκία. Μάταια η κυβέρνηση του Μπουλέντ Ετζεβίτ πασχίζει να σταματήσει τον κατήφορο ανακοινώνοντας κάθε μέρα και ένα νέο "σταθεροποιητικό" μέτρο -μια νέα, ακόμα πιο άγρια επίθεση στους εργάτες, στους συνταξιούχους, τους άνεργους, τους φτωχούς.

Εκτός ελέγχου, είναι όμως και η οργή. Το Σάββατο 14 Απρίλη δεκάδες χιλιάδες εργάτες κατέβηκαν στους δρόμους με κεντρικό σύνθημα "Προϋπολογισμό για τους εργάτες, όχι για το ΔΝΤ". Λίγες μόνο μέρες πριν εκατοντάδες χιλιάδες μικρομαγαζάτορες, με τους βοηθούς τους, τους υπαλλήλους τους και τις οικογένειές τους είχαν πλημμυρίσει τους δρόμους διαμαρτυρόμενοι για την κρίση και τα μέτρα της κυβέρνησης που τους αφανίζουν.

Στην πραγματικότητα η κρίση έχει μόλις αρχίσει να δείχνει τα δόντια της. Τα κλεισίματα, οι απολύσεις, η ακρίβεια παίρνουν καθημερινά όλο και χειρότερες διαστάσεις καθώς η οικονομία "προσαρμόζεται" σταδιακά στην κατάρρευση του νομίσματος και την χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος. Εκατομμύρια απλοί άνθρωποι - εργάτες, αγρότες, συνταξιούχοι, άνεργοι, φοιτητές- συνειδητοποιούν ότι το σύστημα είναι ανήμπορο πια να λειτουργήσει.

Εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες ψάχνουν για εναλλακτικές λύσεις έξω από την αγορά και τον καπιταλισμό και η απήχηση των ιδεών του Μαρξισμού, της επανάστασης και του σοσιαλισμού από τα κάτω μεγαλώνει - ιδιαίτερα μέσα στη νέα γενιά των αγωνιστών, που δεν κουβαλάει την απογοήτευση από τις ήττες των περασμένων δεκαετιών.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το τετραήμερο των συζητήσεων με τίτλο "Marksizm 2001" που οργανώθηκε από το DSiP (Επαναστατικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα - αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στη Τουρκία) στις 20-23 Απρίλη Το τετραήμερο περιλάμβανε 27 διαφορετικές συζητήσεις -για την μαρξιστική παράδοση, τον καπιταλισμό, τον ρόλο του κράτους, τον σεξισμό, την απελευθέρωση των ομοφυλόφιλων, τους αγώνες ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, το ΔΝΤ και την παγκοσμιοποίηση, το αντικαπιταλιστικό κίνημα, την επανάσταση.

Στο τετραήμερο "Marksizm 2001" συμμετείχαν με εκπροσώπους τους το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα απο την Ελλάδα και η Εργατική Δημοκρατία. Ανάμεσα στους ομιλητές ήταν ο Ιρφάν Καϊγουσούζ, από την ηγεσία της KESK. Οι αίθουσες ήταν ασφυκτικά γεμάτες σε όλες σχεδόν τις συζητήσεις -στην εκδήλωση με τίτλο "Η παγκόσμια αντίσταση θα νικήσει" που έγινε την Κυριακή το απόγευμα κυριολεκτικά δεν έπεφτε καρφίτσα.

Τα νέα από το Κεμπέκ προκάλεσαν κύμα ενθουσιασμού. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα και η γέννηση μιας νέας αριστεράς, παγκόσμια, μονοπώλησαν όλες τις συζητήσεις. Το ίδιο το τετραήμερο ήταν ένα ζωντανό σημάδι αυτής της νέας αριστεράς -που αναμφίβολα ξεπηδάει και στην Τουρκία.

"Η Πρωτομαγιά θα είναι κρίσιμη"

Ο Ιρφάν Καϊγκουσούζ είναι Εκπαιδευτικός Γραμματέας της KESK -της συνομοσπονδίας των δημοσίων υπαλλήλων της Τουρκίας.

"Η Πρωτομαγιά θα είναι φέτος εξαιρετικά κρίσιμη", είπε. "Οι εργαζόμενοι διαδηλώνουν ενάντια στον προϋπολογισμό του ΔΝΤ. Οι μαγαζάτορες παλεύουν ενάντια στον ίδιο εχθρό, ενάντια στην κυβέρνηση.

Οι αγώνες των δυο τελευταίων χρόνων, η διαδήλωση στις 11 Νοέμβρη, η γενική απεργία της 1ης Δεκέμβρη, οι διαδηλώσεις στις 14 Απρίλη δείχνουν ότι η οργή φουντώνει. Εξακόσιες χιλιάδες διαδηλωτές πήραν μέρος στις κινητοποιήσεις του "σιναφιού" -των μαγαζάτορων, των βοηθών και των υπαλλήλων τους. Οι ισλαμιστές και -ακόμα χειρότερα- οι φασίστες προσπάθησαν να καθοδηγήσουν αυτούς τους αγώνες, να στρέψουν τον θυμό στους δικούς τους στόχους. Ομως απέτυχαν. Οι διαδηλωτές πετροβόλησαν τα γραφεία των φασιστών. Πολλοί "μαγαζάτορες" μοίραζαν τις προκηρύξεις με τα αιτήματα της Εργατικής Πλατφόρμας. Οι διαδηλωτές έχουν τα μάτια τους στραμμένα στα συνδικάτα.

Η κυβέρνηση "προσφέρει" τώρα στους εργάτες αυξήσεις 0%! Ο Ετζεβίτ και οι υπουργοί του ποντάρουν στον φόβο της ανεργίας και στις αδυναμίες των συνδικάτων, στο γεγονός ότι πολλοί εργαζόμενοι δεν είναι συνδικαλισμένοι, για να περάσουν την επίθεσή τους. Την ίδια στιγμή, στην άλλη μεριά, οι γραφειοκράτες στις ηγεσίες των συνδικάτων προσπαθούν, όπως πάντα, να "συγκρατήσουν" το κίνημα.

Για αυτό η φετινή Πρωτομαγιά θα είναι εξαιρετικά κρίσιμη για την Τουρκία. Το κεντρικό μας σύνθημα θα είναι "Οχι στη διαφθορά και τη φτώχεια".

Τα πρόσφατα γκάλοπ δείχνουν ότι ο κόσμος δεν εμπιστεύεται πια τα υπάρχοντα κόμματα. Στην ερώτηση ποιον θα ψηφίζατε αν γίνονταν οι εκλογές σήμερα η συντριπτική πλειοψηφία απαντάει "κανέναν"! Οι εργάτες λένε απλά, δεν είμαστε εμείς αυτοί που δημιούργησαν την κρίση και δεν θα είμαστε εμείς αυτοί που θα πληρώσουμε τα σπασμένα.

Το δικό μας καθήκον είναι να δώσουμε διέξοδο στην οργή του κόσμου, να μπούμε μπροστά και να καθοδηγήσουμε τον αγώνα στη νίκη.

Φέτος η πρώτη του Μάη είναι εργάσιμη ημέρα. Μια γερή απεργία και μια μεγάλη συγκέντρωση σε κάθε πόλη θα χαρίσει τεράστια αυτοπεποίθηση στο κίνημα."

και στα πανεπιστήμια

Η Τζανάν Σαχίν είναι φοιτήτρια στο Πανεπιστήμιο της Ισταμπούλ και αντιπρόσωπος του τμήματός της (φιλολογία). Ο ρόλος της ήταν καθοριστικός στις κινητοποιήσεις που γίνονται αυτές τις μέρες στη σχολή της.

«Πριν από 3 χρόνια η κυβέρνηση, σε συνεργασία με την Παγκόσμια Τράπεζα που χρηματοδοτεί διάφορα εκπαιδευτικά προγράμματα, κατάργησε την διδασκαλία των "παιδαγωγικών" από τα τμήματα των θετικών επιστημών και της φιλολογίας.

Τα παιδαγωγικά μαθήματα είναι απαραίτητα για να μπορεί να γίνει κάποιος καθηγητής -που είναι ο βασικός στόχος των φοιτητών που διαλέγουν αυτές τις ειδικότητες. Με την μεταρρύθμιση οι πόρτες της εκπαίδευσης κλείνουν για χιλιάδες φοιτητές.

Η φετινή χρονιά ξεκίνησε με μια αλυσίδα από κινητοποιήσεις ενάντια στην κατάργηση των παιδαγωγικών σε όλα τα πανεπιστήμια. Οι μεγαλύτερες έγιναν στο Πανεπιστήμιο της Ισταμπούλ -ένα πανεπιστήμιο με σχεδόν 70.000 φοιτητές. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν από, σχεδόν αυθόρμητες, ανεπίσημες συνελεύσεις στους διαδρόμους και τις αίθουσες διδασκαλίας».

Στις συνελεύσεις αυτές η Τζανάν μαζί με διάφορους άλλους φοιτητές, πρότεινε μποϋκοτάζ στα μαθήματα - αποχή δηλαδή.

«Το μποϋκοτάζ είχε τεράστια επιτυχία. Η συμμετοχή ξεπέρασε το 60% το 1ο και το 2ο έτος. Στο 3ο και το 4ο ήταν 100%. Τώρα ετοιμάζουμε μια συνέντευξη τύπου, όπου θα έρθουν αντιπροσωπείες από όλα τα τμήματα που βρίσκονται σε αποχή. Η συνέντευξη δεν θα γίνει στο πανεπιστήμιο αλλά έξω, μπροστά από το Υπουργείο Παιδείας -μια μεγάλη πρόκληση για την κυβέρνηση της Τουρκίας.»

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Οι βουλευτικές εκλογές και η Σοσιαλιστική Συμμαχία

Στις 7 Ιούνη γίνονται βουλευτικές εκλογές στη Βρετανία. Για πρώτη φορά μετά από 50 χρόνια συγκροτείται μια συμμαχία σοσιαλιστών στα αριστερά του Εργατικού Κόμματος που πρόκειται να κατεβάσει ένα μεγάλο αριθμό υποψηφίων, η Σοσιαλιστική Συμμαχία (ΣΣ) και το Σκοτσέζικο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Στην ΣΣ εκτός από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP), αδερφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας, έχουν προσχωρήσει οι περισσότερες οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς αλλά και αριστεροί που αρνούνται να στηρίξουν την «Νέα» πολιτική του Εργατικού Κόμματος και της κυβέρνησης Μπλερ.

Η σαρωτική νίκη του Εργατικού Κόμματος στις εκλογές του 1997 έβαλε τέλος στη 18χρονη διακυβέρνηση των Τόρηδων, της δεξιάς. Στη διάρκεια εκείνης της περιόδου η δεξιά κατάφερε αλλεπάλληλα χτυπήματα στην εργατική τάξη, περνώντας αντισυνδικαλιστικούς νόμους, προχωρώντας σε ιδιωτικοποιήσεις, αυξάνοντας τους έμμεσους φόρους μετρέποντας του πλούσους σε πλουσιότερους και τους φτωχούς σε φτωχότερους. Στις προηγούμενες εκλογές ο κόσμος δεν ψήφισε τον Τόνι Μπλερ για την πολιτική του αλλά επειδή ήθελε να ξεφορτωθεί μια κι έξω τη δεξιά.

Η πολιτική των Εργατικών όμως απογοήτευσε όλους εκείνους που πίστευαν ότι τα πράγματα θα άλλαζαν. Οι αντισυνδικαλιστικοί νόμοι αντί να καταργηθούν ενισχύθηκαν. Οι ιδιωτικοποιήσεις δεν ακυρώθηκαν. Παρά την επιθυμία της πλειοψηφίας του κόσμου οι σιδηροδρομικές εταιρείες δεν κρατικοποιήθηκαν. Αντίθετα η κυβέρνηση προχώρησε με διάφορους τρόπους στην ιδιωτικοποίηση των νοσοκομείων, των σχολείων, του έλεγχου της εναέριας κυκλοφορίας κ.ά. Πέρσι ο ανεξάρτητος σοσιαλιστής υποψήφιος Κεν Λίβινγκστον κέρδισε τον υποψήφιο του Εργατικού Κόμματος στις δημαρχιακές εκλογές του Λονδίνου έχοντας σαν κεντρικό ζήτημα την αντίθεσή του στην ιδιωτικοποίηση του υπόγειου σιδηρόδρομου του Λονδίνου. Όμως, παρόλο που το μήνυμα των περσινών εκλογών ήταν ξεκάθαρο, ο Μπλερ επιμένει στην ιδιωτικοποίηση του υπόγειου.

Ο ρόλος της ΣΣ είναι να αποτελέσει την αριστερή εναλλακτική πρόταση στις εκλογές. Μέχρι σήμερα η μόνη επιλογή ήταν το μικρότερο «κακό» από τα δύο, ωστόσο, αυτό σήμαινε την επιλογή και πάλι ενός «κακού». Στις προσεχείς εκλογές οι μεγάλες επιχειρήσεις πρόκειται να χρηματοδοτήσουν και τα δύο μεγάλα κόμματα. Ειναι πολύ πιθανόν πολλοί εργαζόμενοι να μην ψηφίσουν στις εκλογές, αφού δεν βλέπουν να έχουν καμιά πραγματική επιλογή . Στις τοπικές εκλογές η προσέλευση μόλις έφτασε τα 20-25%.

Η πολιτική της ΣΣ είναι ξεκάθαρη. Θέλουμε να βάλουμε τέλος στις ιδιωτικοποιήσεις και να κρατικοποιηθούν όσες εταιρείες ιδιωτικοποιήθηκαν όπως οι σιδηρόδρομοι, να καταργηθούν οι αντι-συνδικαλιστικοί νόμοι και να φορολογηθούν οι πλούσιοι τουλάχιστον στα επίπεδα του 1979 όταν ήταν για τελευταία φορά οι Εργατικοί στην κυβέρνηση. Μ' αυτό τον τρόπο θα προκύψουν αρκετά λεφτά για όλες τις ανάγκες των σχολείων και των νοσοκομείων. Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση Μπλερ ξοδεύει λιγότερα για την Παιδεία και την Υγεία απ' ότι ξόδευε η κυβέρνηση των Τόρηδων.

Ήδη η Σοσιαλιστική Συμμαχία αποτελεί σημείο αναφοράς για πολλούς αριστερούς που βλέπουν ότι το «Νέο» Εργατικό Κόμμα τούς έχει προδώσει. Αγωνιστές που πάλεψαν για χρόνια να περάσουν τη σοσιαλιστική πολιτική μέσα στο Εργατικό Κόμμα σήμερα προσχωρούν στη Σοσιαλιστική Συμμαχία. Στην περιοχή Γουντ Γκρην στο Β. Λονδίνο, όπου ζουν οι περισσότεροι Κύπριοι της παροικίας, η Λουίζ Κρίστιαν υποψήφια της ΣΣ υπήρξε μέλος του Εργατικού Κόμματος για 20 χρόνια. Αντίπαλός της είναι η υποψήφια του Εργατικού Κόμματος Μπάρμπαρα Ροτς που σαν υπουργός Εσωτερικών ευθύνεται για την αισχρή νομοθεσία που ψηφίστηκε ενάντια στους μετανάστες που ζητούν πολιτικό άσυλο.

Δυστυχώς, παρόλο του τι σημαίνει σήμερα η πολιτική του «Νέου» Εργατικού Κόμματος το παράρτημα του ΑΚΕΛ Βρετανίας καλεί τον κόσμο της παροικίας να ψηφίσει Εργατικούς αγνοώντας εντελώς την ύπαρξη της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας.

Σε ολόκληρη τη Βρετανία χιλιάδες σοσιαλιστές μέσα κι έξω από το Εργατικό Κόμμα προσχωρούν στη ΣΣ . Η Σοσιαλιστική Συμμαχία δεν αποτελεί ένα πρόσκαιρο εκλογικό μέτωπο αλλά την εναλλακτική πρόταση στη νεοφιλελεύθερη πολιτική του «εκσυγχρονιστή» Μπλερ.

Δημήτρης Χατζηδημητρίου
Λονδίνο

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΜΠΕΚ ΣΤΗ ΓΕΝΟΒΑ

Παγκόσμια αντικαπιταλιστική διαδήλωση ενάντια

Παγκοσμιοποιήστε την

Οι προετοιμασίες για την μεγάλη αντικαπιταλιστική κινητοίηση στη Γένοβα της Ιταλίας στις 20-22 Ιούλη όπου θα γίνει η Σύνοδος Κορυφής G8 δηλαδή των 7 πλουσιότερων κρατών (ΗΠΑ, Γερμανία, Ιαπωνία, Γαλλία, Βρετανία, Καναδά, Ιταλία) μαζί με τη Ρωσία κορυφώνονται.

Μέσα σε ένα κλίμα που ορίζεται απο μεγάλες διαδηλώσεις σαν αυτή στο Κεμπέκ οι αγωνιστές της αριστεράς και άλλοι ακτιβιστές ετοιμάζονται να δώσουν την κόντρα για να εμποδίσουν την συνάντηση των 8 “πλανηταρχών”. Θέλουν έτσι να εκφράσουν την αντίδραση τους σε αυτό το θεσμό που λειτουργεί σαν το διευθυντήριο όλων των διεθνών οργανισμών που κατευθύνουν τις τύχες του παγκόσμιου καπιταλισμού. Εκεί βγαίνουν οι οδηγίες για το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και την Παγκόσμια Τράπεζα που σπέρνουν την πείνα στο τρίτο Κόσμο. Εκεί βγαίνουν οι οδηγίες για τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και την “απελευθέρωση των αγορών” σύμφωνα με τις επιθυμίες των μεγαλύτερων πολυεθνικών, περιφρονώντας τις ζωές και το περιβάλλον εκατομμυρίων ανθρώπων. Εκεί βγαίνουν οι οδηγίες αλλά και οι διαμάχες που καταλήγουν στις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ, στην επίδειξη δύναμης με τις βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανίου και τα άλλα φρικαλέα οπλικά συστήματα θανάτου.

Φέτος ειδικά, η ημερήσια διάταξη των “8” έχει σαν προτεραιότητα την απελευθέρωση της παγκόσμιας αγοράς υπηρεσιών. Πίσω απο αυτή τη τεχνοκρατική ορολογία κρύβεται η προσπάθεια για πλήρη ιδιωτικοποίηση στους τομείς της Υγείας, της Παιδείας και της Κοινωνικής Ασφάλισης.

Χιλιάδες εργαζόμενοι, νεολαίοι, φοιτητές, συνταξιούχοι, άνεργοι, σε ολόκληρο το κόσμο κινητοποιούνται ενάντια στη διεύρυνση της εξουσίας του κεφαλαίου και τις συνέπειες που αυτό έχει πάνω στη ζωή μας. Το σύνθημα “Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη” ενώνει στην κοινή δράση χιλιάδες αντικαπιταλιστές διαδηλωτές απ’ όλο τον κόσμο που ετοιμάζονται για να βρεθούν στη Γένοβα τον ερχόμενο Ιούλη.

Πρωτοβουλίες

Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001 έχει συγκροτηθεί στην Ελλάδα με την συμμετοχή του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας, και εκπροσώπων άλλων οργανώσεων, όπως του Συνασπισμού, της Πράσινης Πολιτικής, του ΑΚΟΑ, συνδικαλιστών και άλλων παραγόντων. Ηδη η Πρωτοβουλία έχει οργανώσει με μεγάλη επιτυχία ανοικτές εκδηλώσεις στην Αθήνα και τις άλλες μεγάλες πόλεις της Ελλάδας.

Παρόμοιες Πρωτοβουλίες έχουν συγκροτηθεί μέχρι αυτή τη στιγμή στήν Βρεττανία, Γαλλία, και όλες σχεδόν τις άλλες χώρες της ΕΕ, στην Ρωσία, την Τουρκία, τις ΗΠΑ, τον Καναδα

Στην Κύπρο έγιναν κάποιες πρώτες επαφές ανάμεσα σε ελληνοκυπριακές οργανώσεις ενω και μερικές τουρκοκυπριακές οργανώσεις έχουν ήδη εκφράσει την διάθεση τους για τη συγκρότηση μιας κοινής Πρωτοβουλίας.

Ανοιχτή πόλη η Γένοβα τον Ιούλη

Η Γένοβα τον Ιούλη θα ανήκει στους διαδηλωτές!

Στις 5 Απρίλη οργανώθηκε σε διάφορες πόλεις της Ιταλίας Ημέρα Δράσης για τη διασφάλιση του δικαιώματος της ελεύθερης διαδήλωσης. Τις εκδηλώσεις οργάνωσε το Κοινωνικό Κέντρο της Γένοβα όπου συντονίζονται οργανώσεις που προετοιμάζουν τις κινητοποιήσεις ενάντια στη σύνοδο των G8, τον Ιούλιο.

Αντιπροσωπεία του Κοινωνικού Κέντρου έγινε δεκτή στο υπουργείο Εσωτερικών, όπου συναντήθηκε με εκπρόσωπο του υπουργού και το νομάρχη της Γένοβα. Στη συνάντηση αυτή τους ενημέρωσαν ότι οι υπουργοί εσωτερικών και εξωτερικών εξουσιοδότησαν τον νομάρχη να βρίσκεται σε επικοινωνία με τους διοργανωτές για να εξασφαλίσει ότι θα εξελιχθούν ομαλά οι κινητοποιήσεις.

Συγκεκριμένα η κυβέρνηση αποδέχτηκε ότι οι διαδηλώσεις θα είναι ελεύθερες στο κέντρο της Γένοβα και ότι θα παραχωρηθεί χώρος για τη διεξαγωγή της αντισυνόδου του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Ακόμη εγγυήθηκε οτι δεν θα επαναληφθούν οι επιθέσεις της Νάπολη απο την μεριά της αστυνομίας και ότι η ιταλική κυβέρνηση δεν θα κλείσει τα σύνορα για τους διαδηλωτές.

“Καλώς ήλθατε στην επανάσταση”

Ανταπόκριση από τον Καναδά
Γράφουν οι Τζον Μπελ και Πολ Κέλογκ

“Καλώς ήλθατε στην επανάσταση”! Μ’ αυτά τα λόγια ξεκίνησε την ομιλία της η Μοντ Μπάρλοου, η πρόεδρος του Συμβουλίου των Καναδών, στην ηλεκτρισμένη συγκέντρωση 3.000 ακτιβιστών, κάτω από μια τεράστια τέντα που στήθηκε γι’ αυτό το λόγο στην προκυμαία του λιμανιού της πόλης του Κεμπέκ.

Καθώς επανέλαβε τον ίδιο χαιρετισμό στα γαλλικά, τα ισπανικά και τα πορτογαλικά - στις τέσσερις κύριες γλώσσες που μιλιούνται στην αμερικάνικη ήπειρο - το ακροατήριο ξέσπασε σε δυνατές ζητωκραυγές. Εξω από την τέντα, πάνω από 70.000 διαδηλωτές, από όλα σχεδόν τα εργατικά συνδικάτα και τις ομοσπονδίες του Κεμπέκ και του αγγλόφωνου Καναδά, μαζί με ακτιβιστές που παλεύουν για την προστασία του περιβάλλοντος και για κοινωνική δικαιοσύνη, ετοιμάζονταν για το ξεκίνημα της μεγάλης πορείας στους δρόμους του Κεμπέκ.

Η “συμμαχία των φορτηγατζήδων με τα χελωνόπαιδα” - των συνδικαλισμένων εργατών με τους ακτιβιστές οικολόγους - που σημάδεψε τη μεγάλη διαδήλωση του Σηάτλ, έφτασε και στο Κεμπέκ. Ηταν εκεί για να διαδηλώσουν ενάντια στη Ζώνη Ελεύθερου Εμπορίου της Αμερικής (FTAA) και την όλο και πιο εξόφθαλμη βαρβαρότητα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Επίσημα, η FTAA αποτελεί μια εμπορική συμφωνία που έχει στόχο να δημιουργήσει μέχρι το 2005 μια “ζώνη ελεύθερου εμπορίου” που καλύπτει 34 χώρες (όλη την αμερικανική ήπειρο πλην της Κούβας) και 800 εκατομμύρια ανθρώπους. Θα είναι η μεγαλύτερη ζώνη ελεύθερου εμπορίου σε ολόκληρο τον κόσμο. Αλλά, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου (ΠΟΕ), έτσι και η FTAA στην πραγματικότητα δεν θα είναι τίποτε περισσότερο από ένας κατάλογος με μέτρα που ευνοούν τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρήσεων. Μια συμφωνία που αποσκοπεί στην πλήρη καταπάτηση των εργασιακών δικαιωμάτων και την κατάργηση των περιβαλλοντικών ελέγχων, στην ιδιωτικοποίηση των κοινωνικών υπηρεσιών και στην ενίσχυση της ικανότητας των πολυεθνικών να αυξάνουν τα κέρδη τους.

Η οργή ενάντια σε μια τέτοια προοπτική, έφερε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους στην πόλη του Κεμπέκ, όπου οι επικεφαλής των 34 αμερικανικών κρατών (εκτός της Κούβας), θα συναντιόντουσαν από τις 20 μέχρι τις 22 Απρίλη για να προωθήσουν περισσότερο την εφαρμογή αυτής της συμφωνίας. Ο θυμός ξέσπασε όταν οι χιλιάδες κόσμου βρέθηκαν αντιμέτωποι με τον αστυνομικό φράκτη “ασφαλείας” μήκους τεσσάρων χιλιομέτρων που διέσχιζε σαν ουλή την παλιά όμορφη πόλη.

Το μεσημέρι ξεκίνησε η πορεία. Την ίδια ώρα, στην αντίθετη πλευρά της πόλης, αρκετές χιλιάδες φοιτητές διαδήλωναν από το πανεπιστήμιο Λαβάλ προς το κέντρο. Χιλιάδες εργάτες και νεολαίοι βρίσκονταν ήδη μπροστά στον συρμάτινο φράκτη και συγκρούονταν με την αστυνομία, τα δακρυγόνα, τις πυροσβεστικές αντλίες και τις πλαστικές σφαίρες. Υποχωρούσαν για λίγο, μόνο για να επιστρέψουν δριμύτεροι όταν ο αέρας σκόρπιζε τα ασφυξιογόνα αέρια.

Η παλιά πόλη του Κεμπέκ είναι κτισμένη πάνω σε ένα βραχώδη λόφο. Καθώς η τεράστια εργατική πορεία πλησίαζε τους πρόποδες του λόφου, η μυρωδιά του πιπεριού από τα ασφυξιογόνα έκανε την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Σε ένα στρατηγικό σημείο, η εργατική διαδήλωση άλλαξε ξαφνικά πορεία και τράβηξε προς ένα γήπεδο όπου σύμφωνα με το σχεδιασμό των συνδικαλιστικών ηγεσιών θα γινόταν μια εκδήλωση.

Ομως, χιλιάδες εργάτες είχαν διαφορετική γνώμη. Παραμέρισαν τις ομάδες περιφρούρησης της Ομοσπονδίας Εργασίας του Κεμπέκ και κατευθύνθηκαν προς τον λόφο, κρατώντας τα λάβαρα των συνδικάτων και φωνάζοντας το σύνθημα “Δημοκρατία για όλους, το τείχος πρέπει να πέσει”! και “Συ-Συ-Συ-Συμπαράσταση”! Ενώθηκαν με τον κόσμο που βρισκόταν ήδη εκεί, παίρνοντας τη θέση όσων είχαν εξαντληθεί από τις αλλεπάλληλες ρίψεις δακρυγόνων και τις συγκρούσεις σώμα με σώμα με τα ΜΑΤ.

Σε πολλά σημεία ο μισητός φράκτης έσπασε. Σε ένα μέρος, τον γκρέμισαν οι διαδηλωτές του “Μαύρου Μπλοκ” χρησιμοποιώντας μεγάλους γάντζους. Σ’ ένα άλλο, ο φράχτης γκρεμίστηκε από την συντονισμένη προσπάθεια νέων αντικαπιταλιστών και συνδικαλισμένων εργατών. Οι εργάτες είναι αυτοί που κατασκευάζουν τέτοια πράγματα και σίγουρα οι ίδιοι ξέρουν πολύ καλά πώς να τα καταστρέψουν. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο κόσμος αφού έριξε τον φράκτη σταμάτησε και άρχισε να τον διαλύει, παίρνοντας μαζί του κομμάτια σύρμα για ...σουβενίρ. Οι αστυνομικοί έμοιαζαν να τα έχουν χαμένα, όπως άλλωστε και ο έκπληκτος ρεπόρτερ ενός καναλιού: “Υποθέτω ότι είναι τόσο εξαγριωμένοι που θέλουν να ξεσκίσουν το τείχος που τους έφραζε το δρόμο”, ψέλλιζε μπροστά στις κάμερες.

ΚΕΜΠΕΚ, όπως Σι

Για να καταλάβει κανείς πώς αναπτύχθηκε στον Καναδά το αντικαπιταλιστικό κίνημα, αρκεί να δει την πορεία του Συμβούλιου των Καναδών (CoC). Αυτή η ομάδα δημιουργήθηκε σαν αντιπολίτευση στην πρώτη Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου, που έγινε από τον Ρόναλντ Ρέιγκαν και τον Μπράιαν Μαλρόνι, τον τότε Συντηρητικό πρωθυπουργό του Καναδά. Το CoC συνέχισε να μεγαλώνει και μετά την συμμετοχή του Μεξικού και την ίδρυση της Βορειοαμερικάνικης Συμφωνίας Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA).

Οι πολιτικές απόψεις που κυριαρχούσαν στο CoC καθορίζονταν σε μεγάλο βαθμό από τον καναδικό εθνικισμό, από ένα φόβο μήπως και ο Καναδάς χάσει την εθνική του ανεξαρτησία από την εξουσία των αμερικάνικων πολυεθνικών. Ηγετικό στέλεχος της οργάνωσης είναι η Μοντ Μπάρλοου, μια πρώην εκλογική υποψήφια του Φιλελεύθερου Κόμματος. Μαζί με τον Τόνι Κλαρκ από το Ινστιτούτο Πολάρις, που είναι μια ομάδα έρευνας ενάντια στο ελεύθερο εμπόριο, η Μπάρλοου ξεκίνησε μια προσπάθεια να ξεσκεπάσει τις συνέπειες της παγκοσμιοποίησης. Στην πορεία συνδέθηκε με δίκτυα ακτιβιστών απ’ όλο τον κόσμο και έτσι το CoC εξελίχθηκε στη μεγαλύτερη μη-κυβερνητική οργάνωση στον Καναδά, με τμήματα στις περισσότερες πόλεις και πάνω από 100.000 μέλη.

Αυτό που συνέβη στη συνέχεια ήταν αρκετά αστείο. Το CoC μέσα από τη δράση ανακάλυψε ότι οι μεγαλύτερες καναδικές επιχειρήσεις - ιδιαίτερα στις τηλεπικοινωνίες και στα ορυχεία - επεκτείνονταν όλο και περισσότερο μέσα από τις ευκαιρίες που τους πρόσφερε η NAFTA και έγιναν από τους μεγαλύτερους εκμεταλλευτές στις χώρες του αναπτυσσόμενου κόσμου. Οι μύθοι του εθνικισμού κατέρρευσαν και το δίδυμο Μπάρλοου - Κλαρκ μετατράπηκε σε κήρυκα διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Πρωτοστάτησαν στις διαδηλώσεις του Σιάτλ και δημοσίευσαν ένα μικρό βιβλίο με τίτλο “Παγκόσμια Αναμέτρηση”, το οποίο περιγράφει το παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα και ξεχειλίζει από τον ενθουσιασμό και την αισιοδοξία που τροφοδοτεί την καινούργια διάθεση. Αυτό δεν σημαίνει ότι όλοι οι βασικοί ηγέτες του CoC ακολούθησαν την ίδια πορεία με την Μπάρλου και τον Κλαρκ. Οι αντιπαραθέσεις μέσα στην οργάνωση είναι έντονες και ο καναδικός εθνικισμός είναι ισχυρός σε πολλά μέλη.

Καθώς διαδήλωνα στους στενούς δρόμους της παλιάς πόλης του Κεμπέκ, λίγο πριν φτάσω στον φράκτη, συνάντησα τον Κλαρκ, την Μπάρλοου, τον γάλλο αγρότη συνδικαλιστή Ζοζέ Μποβέ, μαζί με μερικά μέλη του CoC. Σταματήσαμε για λίγο να ρίξουμε ξύδι στα πρόσωπά μας για προστασία από τα δακρυγόνα. Ενας δημοσιογράφος βρήκε την ευκαιρία να ρωτήσει την Μπάρλου αν η δράση της συνεπάγεται ότι υιοθετεί τη “βία”.

“Βία”, είπε. “Η αληθινή βία είναι οι άστεγοι άνθρωποι που πεθαίνουν στους δρόμους των πόλεών μας”. Και έδειξε πέρα από τον φράκτη, στα κτίρια όπου

Α 20 - 22 ΙΟΥΛΗ

...ια στους 8 «πλανητάρχες»

...ν αντίσταση!

...Σιάτλ, Πράγα και Νίκαια μαζί

γινόταν η σύνοδος των ηγετών των 34 αμερικάνικων χωρών. "Αν κάποιους πρέπει να κατηγορήσεις για βία, αυτοί είναι οι άνθρωποι που συνεδριάζουν εκεί μέσα". Και συνεχίσαμε μαζί τη μάχη μέσα στα σύννεφα των δακρυγόνων και τη βροχή από τις πλαστικές σφαίρες.

Η "συμμαχία των φορτηγατζήδων και των χελωνόπαιδων" επέστρεψε, μεγαλύτερη και ισχυρότερη από ποτέ. Ηταν αυτή η συμμαχία - των συνδικαλισμένων εργατών και των νέων αντικαπιταλιστών - που έδωσε τη δύναμη στις μεγάλες διαδηλώσεις του Σιάτλ.

Η νεολαία έχει τη φλόγα για να ανάψει μια εξέγερση. Οι εργάτες έχουν τη δύναμη να "κατεβάσουν τα ρολά" του συστήματος. Μετά το Σιάτλ, είδαμε τις προσπάθειες των συνδικαλιστικών ηγεσιών σε όλο τον κόσμο να κτίσουν έναν τοίχο ανάμεσα στους νέους ακτιβιστές και τη βάση των συνδικάτων. Οι ηγέτες των συνδικάτων στον Καναδά επιχείρησαν το ίδιο. Ενώ σαν κύρια μέρα άμεσης δράσης είχε αποφασιστεί η Παρασκευή, 20 Απρίλη, η πορεία των συνδικάτων ορίστηκε για το Σάββατο, 21 Απρίλη. Οι κορυφαίοι συνδικαλιστές επέμεναν ότι οι δυο πορείες δεν πρέπει να συναντηθούν.

Ομως, η τεράστια πίεση από τα κάτω εξασφάλισε ότι οι νεολαίοι αντικαπιταλιστές δεν έδωσαν μόνοι τους τη μάχη με την αστυνομία. Οι εργαζόμενοι στην αυτοκινητοβιομηχανία και στη χαλυβουργία ανακοίνωσαν ότι θα έχουν αντιπροσωπείες στη μέρα δράσης της Παρασκευής. Ολη την προηγούμενη βδομάδα γίνονταν έντονες συζητήσεις ανάμεσα στους οργανωτές της άμεσης δράσης και βασικούς συνδικαλιστές της βάσης που συνεργάζονται στενά με το αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Το βράδυ της Πέμπτης, το φράγμα έσπασε. Σε μια συνέντευξη τύπου που καλέστηκε από πολλές αντικαπιταλιστικές οργανώσεις, ο Χασάν Γιουσούφ, μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής του Συνέδριου των Καναδικών Συνδικάτων, δήλωσε ότι τα συνδικάτα θα συμμετείχαν με αντιπροσωπεία και στις εκδηλώσεις της μέρας άμεσης δράσης. Ακολούθησε πανδαιμόνιο από τα χειροκροτήματα.

Την επόμενη μέρα η "αντιπροσωπεία" εξελίχθηκε σε μια διαδήλωση 2.000 εργατών. Περίπου 8.000 φοιτητές συγκεντρώθηκαν στο πανεπιστήμιο Λαβάλ, κάπου εφτά χιλιόμετρα από την περίμετρο του συρμάτινου φράχτη. Η συγκέντρωση χωρίστηκε στα δυο. 3.000 φοιτητές επιχείρησαν να κόψουν δρόμο για να πλησιάσουν το "τείχος του αίσχους". Συνάντησαν εκατοντάδες πάνοπλους "ρόμποκοπ" και δέχθηκαν τόνους δακρυγόνα. Αλλά οι μπάτσοι και τα αέρια δεν κατόρθωσαν να λυγίσουν τους διαδηλωτές. Το "τείχος" έπεσε και μόνο η παρουσία χιλιάδων αστυνομικών μπόρεσε να εμποδίσει το πλήθος να φτάσει στο κέντρο της πόλης.

Η δεύτερη, μεγαλύτερη, πορεία 5.000 φοιτητών βάδισε προς το κέντρο της πόλης από τα δυτικά. Την ίδια ώρα μια διαδήλωση 1.000 εργατών ξεκινούσε από τα ανατολικά. Καθώς προχωρούσε μέσα στην πόλη, ανοίγοντας δρόμο από συνοικία σε συνοικία, φώναζε συνθήματα στα αγγλικά, τα γαλλικά και τα ισπανικά. Κόσμος από κάθε γωνιά έμπαινε στην πορεία που τελικά έφτασε τις 2.000. Αργά το απόγευμα η διαδήλωση ξέσπασε σε πανηγυρισμούς, καθώς είδαμε από μακριά τα πανό των φοιτητών να μας πλησιάζουν. Τα δυο ποτάμια ενώθηκαν στους πρόποδες του λόφου που οδηγούσε στον φράχτη της αστυνομίας. Φωνάζοντας "συμπαράσταση", ηλικιωμένοι εργάτες αγκαλιάζονταν με νεαρούς ακτιβιστές και δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια τους.

Σαν ένα κύμα η πορεία των 7.000 διαδηλωτών έφτασε στην κορυφή του λόφου, και εκεί, μαζί εργάτες και φοιτητές συγκρούστηκαν με τους ρόμποκοπ και τα δακρυγόνα τους. Εκείνη τη μέρα, το τείχος του αίσχους δεν έπεσε. Αλλά η κοινή αυτή δράση έβαλε τα θεμέλια για τη σύγκρουση της επόμενης μέρας, όταν χιλιάδες διαδηλωτές αποκόπηκαν από την πορεία των συνδικάτων και βοήθησαν τους φοιτητές να κατεδαφίσουν τον τοίχο. Αλλά όχι μόνο αυτόν. Ενας άλλος τοίχος, είχε πέσει ταυτόχρονα. Ο τοίχος που χώριζε τους εργάτες από τους ριζοσπάστες φοιτητές. Αυτό που κυριάρχησε ήταν η Αλληλεγγύη.

ΤΟΝΙ ΚΛΙΦ 1917-2000

Η επικαιρότητα του Μαρξισμού σήμερα

Πριν λίγες μέρες συμπληρώθηκε ένας χρόνος από το θάνατο του Τόνι Κλιφ, του επαναστάτη μαρξιστή που θεμελίωσε τη Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση και τη βασική της οργάνωση, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP) στη Βρετανία. Ο Κλιφ από τα εφηβικά του χρόνια στην Παλαιστίνη στη δεκαετία του '30 μέχρι το θάνατό του, αφιέρωσε όλη του τη ζωή στην πάλη για το σοσιαλισμό.

Ο Κλιφ κατάφερε να χρησιμοποιήσει το Μαρξισμό για να αναλύσει τον σύγχρονο κόσμο. Οι βασικές ιδέες που ανέπτυξε είναι πολύτιμο εργαλείο για το σημερινό αντικαπιταλιστικό κίνημα που φουντώνει σε όλο τον κόσμο: μας δίνουν το κλειδί να αναλύσουμε τις εξελίξεις στον καπιταλισμό τα 50 τελευταία χρόνια ώστε να παλέψουμε αποτελεσματικά για την ανατροπή του.

Τρεις είναι οι βασικές ιδέες του Κλιφ. Η θεωρία του κρατικού καπιταλισμού, που εξηγεί τη φύση των καθεστώτων που κατέρρευσαν στην ανατολική Ευρώπη. Η θεωρία της «οικονομίας των εξοπλισμών» που δίνει τη βάση για να κατανοήσουμε την μεταπολεμική άνθηση του καπιταλισμού αλλά και τη δυναμική που τον έχει οδηγήσει στη σημερινή κρίση. Η θεωρία της «διαθλασμένης διαρκούς επανάστασης», που συνδέει τον λεγόμενο Τρίτο Κόσμο με το υπόλοιπο σύστημα.

Οπως σημειώνει στην αυτοβιογραφία του «A World to Win»: «Αυτή η τριάδα αποτελεί μια ενότητα, μια ολότητα που ερμηνεύει τις αλλαγές στην κατάσταση της ανθρωπότητας μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αποτελεί μια επιβεβαίωση του τροτσκισμού γενικά, αλλά την ίδια στιγμή είναι μια μερική άρνησή του. Σαν μια ζωντανή θεωρία ο μαρξισμός πρέπει, διατηρώντας την ουσία του, να αλλάζει συνέχεια. Παρόλα αυτά, η παραπάνω τριάδα δεν διατυπώθηκε από την αρχή σαν ένα ενιαίο σύνολο ούτε προέκυψε σε μια στιγμή έμπνευσης. Ηταν το αποτέλεσμα πολλών ξεχωριστών ερευνών στις οικονομικές, πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στην Ρωσία και την Ανατολική Ευρώπη, τις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες και τον Τρίτο Κόσμο. Οι διαδρομές αυτής της έρευνας συναντιόνταν σε διάφορα σημεία ξανά και ξανά αλλά μόνο στο τέλος της διαδικασίας η αλληλεξάρτηση ανάμεσα σε αυτές τις σφαίρες έγινε σαφής».

Η «τριάδα» αυτών των θεωριών απαντάει σε βασικά ερωτήματα που έχουμε και σήμερα. Τι είναι ο Σοσιαλισμός, μήπως δοκιμάστηκε και απέτυχε στην Ανατολή; Πώς λειτουργεί ο καπιταλισμός και μήπως έχει ξεπεράσει τις κρίσεις του; Υπάρχει μια κοινή στρατηγική για τους εργάτες της πλούσιας Ευρώπης και Αμερικής και για τους εργάτες της φτωχής Αφρικής;

Η θεωρία του κρατικού καπιταλισμού αποκαθιστά στην καρδιά του μαρξισμού τη θέση του Μαρξ οτι «η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας». Οτι δηλαδή ο σοσιαλισμός είναι αποτέλεσμα της δράσης των ίδιων των εργατών και όχι κάποιων «σωτήρων» που τους εκπροσωπούν. Ετσι ο Κλίφ βοήθησε τους επαναστάτες να πάρουν θέση στο δίλημμα που εχει μπεί πολλές φορές στο παρελθόν: με τους εργάτες της Ουγγαρίας το 1956 ή με τα ρώσικα τάνκς, με την Ανοιξη της Πράγας το 1968 ή με την καταστολή της, με τους εργάτες και τους φοιτητές στην Τιεν Αν Μέν το 1989 ή με τους χασάπηδες του Πεκίνου; Αλλά αυτή η θεωρία κάνει και κάτι άλλο εξίσου σημαντικό. Συνδέει τις εξελίξεις σε αυτές τις χώρες με την πορεία του παγκόσμιου καπιταλισμού τα μεταπολεμικά χρόνια, με την άνοδο και την κρίση του.

Σήμερα πολλοί αγωνιστές της αριστεράς στέκονται αμήχανα μπροστά στο θέαμα καθεστώτων που μιλούσαν ή ακόμα μιλούν για σοσιαλισμό, αλλά εφαρμόζουν τα πιο βάρβαρα ανοίγματα στην αγορά σε βάρος των εργατών και των φτωχών αγροτών των χωρών τους. Η ανάλυση του Κλίφ μας βοηθά να καταλάβουμε το ανοίγμα στην αγορά αυτών των αρχουσών τάξεων όπως της Κίνας. Ηταν και παραμένουν τμήματα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και η εργατική τάξη σε αυτές τις χώρες μοιράζεται τους ίδιους αγώνες και την ίδια προοπτική με τους εργάτες όλου του υπόλοιπου κόσμου.

Η Σούζαν Τζορτζ μιλώντας στους αντικαπιταλιστές διαδηλωτές στην Νίκαια τον Δεκέμβρη τόνισε ότι σήμερα «ο καλός ακτιβιστής είναι ο ενημερωμένος ακτιβιστής». Αυτό είναι σωστό. Για να αλλάξουμε την κοινωνία πρέπει να εξηγήσουμε πως λειτουργεί. Να ορίσουμε ποιες είναι οι αιτίες που οδηγούν την «ανθρωπότητα να ζει στην κόλαση την ώρα που ο επίγειος παράδεισος είναι δυνατός» όπως σημειώνει ο Κλιφ στον επίλογο της αυτοβιογραφίας του. Τί είναι αυτό που γεννά ιμπεριαλιστικούς πολέμους και επεμβάσεις, οικονομική κρίση και φτώχεια. Και ακόμα πιο σημαντικό: ποια είναι η δύναμη στην κοινωνία που μπορεί να ανατρέψει αυτό το σύστημα και να χτίσει μια δίκαιη κοινωνία στην θέση του.

Οι ιδέες του Κλιφ είναι η γέφυρα που τροφοδοτεί αυτές τις αναζητήσεις με τις απαντήσεις που έδωσαν οι μαρξιστές των αρχών του αιώνα — ο Λένιν, ο Τρότσκι, η Λούξεμπουργκ, ο Γκράμσι — όταν ο καπιταλισμός έμπαινε στην εποχή «των πολέμων και των επαναστάσεων» και όταν τεράστια επαναστατικά κινήματα αμφισβητούσαν την εξουσία του. Γι' αυτό είναι απαραίτητο όπλο στη πάλη του αντικαπιταλιστικού κινήματος σήμερα.

Ο "ευρωπαϊκός εκσυγχρονισμός" είναι μια απάτη

Ο «Ευρωπαϊσμός» είναι ένα ιδεολόγημα με το οποίο οι Ελληνοκύπριοι καπιταλιστές ευελπιστούν ότι θα περάσουν όλα τα απαραίτητα μέτρα, που θα τους καταστήσουν αξιόπιστους παίκτες στο γήπεδο της ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς.

Όπως με κάθε αντεργατική πολιτική, η άρχουσα τάξη προσπαθεί να την αποκρύπτει κάτω από διάφορους μανδύες και παραπλανητικά συνθήματα έτσι και τώρα πίσω απο τον «ευρωπαϊσμό» αποκρύπτει το γεγονός ότι με την ένταξη στην Ε.Ε θέλει να εξυπηρετήσει τα ταξικά της συμφέροντα.

Οι υπέρμαχοι αυτής της πολιτικής προβάλλονται πάντα σαν οι «εκσυγχρονιστές» που βαδίζουν με το πνεύμα της εποχής, που δεν είναι άλλο από το ευρωπαϊκό πνεύμα μετουσιωμένο στην οικονομική και πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης. Άρα «πας μη ευρωπαϊστής» είναι αναχρονιστής που ανήκει σε παρωχημένες εποχές και υποτίθεται βρίσκεται εκτός χώρου και χρόνου.

Αυτά όλα καταλογίζει και ο Συναγερμός στο ΑΚΕΛ, το οποίο συνεπές με το σύνθημα «Πάνω από όλα η Κύπρος μας» βρίσκεται παγιδευμένο σε μια αδιέξοδη πολιτική που από τη μια διεκδικεί ισάξιες «ευρωπαϊκές» κορόνες και από την άλλη — πιεσμένο και από τον αντίκτυπο των «αντιευρωπαϊκών» διαδηλώσεων στην Ευρώπη — επισημαίνει και «προειδοποιεί» για τις επιπτώσεις της πολιτικής «της ενωμένης Ευρώπης» στους εργαζόμενους. Κάτι βέβαια που δεν σημαίνει τίποτα αφού σε τελευταία ανάλυση υποστηρίζει εξίσου με τα υπόλοιπα κόμματα την ένταξη.

Η πραγματικότητα, την οποία καλύπτουν κάτω από ένα μεταξωτό πέπλο οι διάφοροι απόστολοι του «ευρωπαϊσμού», δεν έχει τίποτα να κάνει με αυτά που προβάλουν: τις βασικές ελευθερίες, τα ανθρώπινα δικαιώματα ή τις ανάγκες και τις προσδοκίες κάθε εργαζόμενου για μια αξιοπρεπή ζωή.

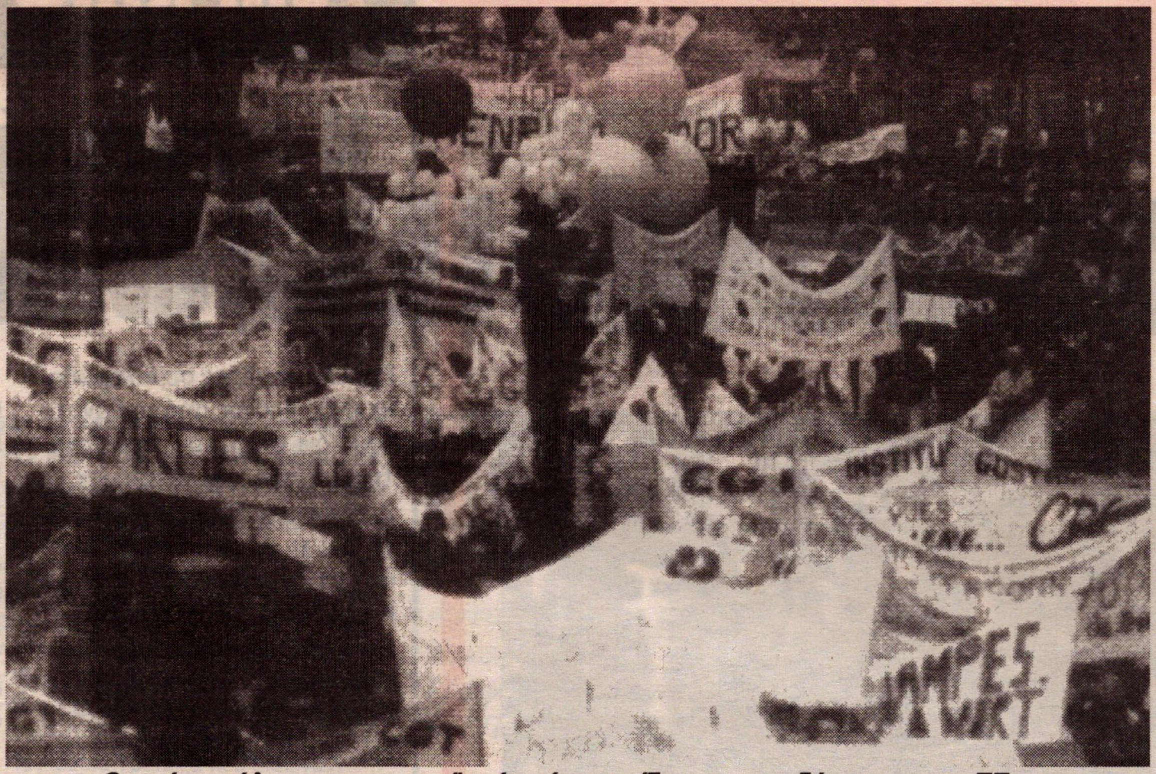

Οι πιό μεγάλοι αντιευρωπαϊστές είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στην ΕΕ που αντιστέκονται συνέχεια στην "ευρωπαϊκή" πολιτική των κυβερνήσεων τους

Αντίθετα, από την αρχή της ίδρυσής της η Ε.Ε, η τότε ΕΟΚ, ήταν ένας συνασπισμός που στόχο είχε να προωθήσει τα συμφέροντα των μελών της ενάντια σε όλους τους άλλους και με οποιοδήποτε κόστος. Η Ένωση άρχισε σα μια συμφωνία των 6 πιο ανεπτυγμένων χωρών της Ευρώπης για την κατάργηση των δασμών ανάμεσά τους εξασφαλίζοντας έτσι μια μεγαλύτερη αγορά για τα προϊόντα τους. Ο ανταγωνισμός με την Ιαπωνία και τις ΗΠΑ δημιούργησε μέσα από συγχωνεύσεις και εξαγωγές ευρωπαϊκές πολυεθνικές εταιρείες που ελέγχουν μεγάλο μέρος της παραγωγής αεροπλάνων, τροφίμων, πετρελαίων.

Στην συνέχεια έχουμε την νομισματική ενοποίηση και το Ευρώ της δεκαετίας του '90 και που αποτελεί τον τρόπο με τον οποίον οι καπιταλιστές της Ε.Ε προσπαθούν να ξεφύγουν από την μέγγενη της παγκόσιας οικονομικής κρίσης. Σ' όλες τις χώρες κράτη μέλη οι κυβερνήσεις και οι καπιταλιστές ζητάνε από τους εργάτες «θυσίες» με δικαιολογητικό την «σύγκλιση», την «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» και το κοινό νόμισμα. Το κόστος αυτής της νομισματικής ενοποίησης ήταν και είναι ασήκωτα βαρύ για την εργατική τάξη.

Συνενώσεις και αναδιαρθρώσεις σήμαιναν αύξηση της ανεργίας και κτύπημα των εργατικών κατακτήσεων. Μείωση ελλειμμάτων σήμαινε περικοπές στην κοινωνική πρόνοια, στις συντάξεις, στους μισθούς και στα μεροκάματα. Η αντιμετώπιση με «ίση ευθύνη των οικουμενικών προβλημάτων» και η δήθεν απόλαυση των αγαθών της ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης μεταφράζεται με δυο βρώμικους πολέμους στα Βαλκάνια με όλα τα «πυρηνικά» παρεπόμενα, με ενοποίηση των μυστικών υπηρεσιών των κρατών μελών, που κύριο στόχο έχουν να κτυπήσουν το εργατικό κίνημα. Οι σκληροί κατασταλτικοί μηχανισμοί και νόμοι της Γερμανίας και Ιταλίας επεκτάθηκαν και στις άλλες χώρες. Ο συντονισμός τους για να μην δέχεται καμιά χώρα της Ε.Ε πολιτικούς πρόσφυγες ή «τρομοκράτες» που τους έχει αρνηθεί είσοδο άλλη χώρα δείχνει πόσο επεκτείνονται τα δημοκρατικά δικαιώματα.

Κανένα θεσμικό όργανο, κοινοβούλιο ή ΕΕ δεν πρόκειται να πάρει αποφάσεις που να γείρει την πλάστιγγα προς την μεριά των «πολιτών και των λαών» - κατά τους «ευρωπαϊστές». Η Ε.Ε δεν είναι κάποια αφηρημένη «πανανθρώπινη» αξία αλλά μια ταξική επιλογή των ευρωπαίων καπιταλιστών που με σύμμαχο τις σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις, επιδιώκουν να εξασφαλίσουν τους καλύτερους όρους και προϋποθέσεις για το παιγνίδι στην σκακιέρα της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας.

Υπό τον ευφημισμό της ευρωπαϊκής ιδέας, του λεγόμενου ευρωπαϊκού πολιτισμού και κοινού ευρωπαϊκού σπιτιού καλύπτονται ακριβώς αυτά τα ταξικά συμφέροντα.

Για τους ελληνοκύπριους αστούς η Ε.Ε είναι επιπλέον μια διεθνής αρένα όπου μεταφέρεται ο ανταγωνισμός τους με τους Τουρκοκύπριους και Τούρκους ομογάλακτους τους.

Οι μεν πρώτοι θέλουν να τονίσουν ότι η Κυπριακή Δημοκρατία είναι το μόνο νόμιμο κράτος και γι' αυτό «δικαιωματικά» υποβάλουν αίτηση ένταξης εκ μέρους ολόκληρης της Κύπρου, και με σύμμαχο την ελληνική άρχουσα τάξη προσπαθούν να εμποδίσουν την ένταξη της Τουρκίας, για μεν τους δεύτερους είναι μια ευκαιρία να υπερασπισθούν την ιδέα του δικού τους χωριστού κράτους.

Με αυτά τα δεδομένα, η θέση της αριστεράς και των διαφόρων διανοούμενων «εκσυγχρονιστών» ιδεολόγων της, ότι «η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση είναι μια αναγκαιότητα για την ανάπτυξη της ταξικής πάλης» και ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση αναπτύσσει υποτίθεται τον διεθνισμό μέσα από την ενοποίηση των εργατικών τάξεων και των αγώνων των χωρών μελών της Ένωσης, αποτελεί την αριστερή εκδοχή του «ευρωπαϊσμού» που καλύπτει την υποταγή, σε τελική ανάλυση, στην λογικής της αγοράς και των επιλογών των καπιταλιστικών κυβερνήσεων.

Η ταξική πάλη διεξάγεται τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη, πάνω στη βάση της σύγκρουσης εκατομμυρίων εργατών, νεολαίας και φοιτητών με τις «ευρωπαϊκές» πολιτικές των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Οι αγώνες των ελλήνων, γερμανών, ιταλών και γάλλων εργαζομένων και φοιτητών ενάντια στο ασφαλιστικό ή ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που επιβάλουν οι επί μέρους χώρες στο όνομα της «πολυπόθητης» ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, τους ενώνουν και οδηγούν σε φανταστικές διαδηλώσεις όπως της Πράγας, της Νίκαιας και αυτής που κτίζεται από τις εκατοντάδες χιλιάδες «αντιευρωπαϊστές» για την Γένοβα, τον ερχόμενο Ιούλιο.

Μυριάνθη Λοίζου

ΚΙΝΑ – ΗΠΑ

Κρίση πάνω στην κρίση

Η κρίση που δημιουργήθηκε τον Απρίλη ανάμεσα στην Κίνα και τις ΗΠΑ, με αφορμή την συντριβή του αμερικανικού κατασκοπευτικού αεροπλάνου, μπορεί να έχει υποχωρήσει όμως είναι σχεδόν σίγουρο ότι η ένταση στις σχέσεις τους πρόκειται να δυναμώσει. Δυτικοί σχολιαστές έγραψαν μετά το τέλος της κρίσης ότι πρόκειται για το τέλος της μεταψυχροπολεμικής εποχής και για την αρχή μιας καινούργιας εποχής στις διεθνείς σχέσεις.

Οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί ενάντια στην Σερβία φάνηκαν να αποτελούν μια νέα στροφή στις διεθνείς σχέσεις. Οι ηγέτες της Ρωσίας και της Κίνας βρέθηκαν μπροστά σε μία αμερικανική κυβέρνηση που τους έκαμνε καθαρό ότι θα στήριζε τα συμφέροντα της σ' ολόκληρο τον κόσμο χωρίς να παίρνει τις απόψεις τους στα σοβαρά.

Στην περίπτωση της Κίνας αυτό έγινε με ωμό τρόπο ακόμα πιο ξεκάθαρο όταν ένας αμερικανικός πύραυλος κατάστρεψε την πρεσβεία της στο Βελιγράδι. Παρά τις μαζικές διαδηλώσεις στην Κίνα το καθεστώς του Πεκίνου βρέθηκε αδύναμο να ανταποδώσει μπροστά στην αμερικανική στρατιωτική υπεροχή.

Η κρίση του κατασκοπευτικού αεροπλάνου έδωσε στους ηγέτες της Κίνας την ευκαιρία να ξεπλύνουν κάπως την ντροπή. Δυτικοί σχολιαστές έγραφαν ότι «οι ΗΠΑ είχαν δύο στρατιωτικές επιλογές — μια επιδρομή ειδικών δυνάμεων για την απελευθέρωση του πληρώματος ή να επιχειρήσουν ένα στρατιωτικό κτύπημα ενάντια σε κινέζικα συμφέροντα. Η πρώτη επιλογή χρειαζόταν προετοιμασία και ήταν επικίνδυνη. Η δεύτερη θα μετάτρεπε ένα επεισόδιο σε μια πολεμική σύρραξη». Γι' αυτό οι ΗΠΑ διάλεξαν ένα τρίτο μη στρατιωτικό δρόμο.

Η κυβέρνηση του Μπους δεν είχε άλλη επιλογή από ένα συμβιβασμό διατυπώνοντας μια διφορούμενη δήλωση πού κάθε πλευρά μπορούσε ανάλογα να ερμηνεύσει ή όχι σαν επίσημη απολογία.

Τα ΜΜΕ αρέσκονται να παρουσιάζουν την Κίνα σαν υπερδύναμη. Αυτά είναι βλακείες. Η οικονομική και στρατιωτική δύναμη της Κίνας είναι πολύ πίσω από την δύναμη των ΗΠΑ. Ωστόσο οι ηγέτες του Πεκίνου διεκδικούν την ηγεμονία στην Ασία. Κατ' ανάγκη αυτό τους φέρνει σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ που διατηρούν μεγάλες δυνάμεις στην περιοχή και προβάλλουν σα υπερασπιστής της Ταϊβάν που η Κίνα διεκδικεί σαν έδαφος της.

Το νησί Χαϊνάν όπου προσγειώθηκε το αμερικανικό κατασκοπευτικό αεροπλάνο ΕΡ-3Ε είναι κλειδί στις φιλοδοξίες της Κίνας σαν μεγάλη δύναμη. Το νησί δεν είναι μόνο ναυτική βάση και βάση εκτόξευσης πυραύλων αλλά και το αρχηγείο του κινέζικου στόλου της Νότιας θάλασσας βρίσκεται λίγο πιο βόρεια, στην Ζανζιάγκ.

Η Κίνα θέλει να επεκτείνει το στόλο της και να επιβάλει την ηγεμονία της στην Νότια Κινέζικη Θάλασσα. Διεκδικεί τα πλούσια σε πετρέλαιο νησιά Σπράτλι στην περιοχή. Στρατιωτικοί αναλυτές υπολογίζουν ότι το αμερικανικό κατασκοπευτικό αεροπλάνο προσπαθούσε να εντοπίσει τα δύο νέα υποβρύχια που δοκιμάζει στην περιοχή το κινεζικό ναυτικό. Ένα από αυτά μπορεί να εκτοξεύει πυραύλους κρουζ καθώς βρίσκεται κάτω από την επιφάνεια και μπορεί έτσι να απειλήσει το κυριότερο όπλο πού έχουν οι ΗΠΑ στην περιοχή, τα αεροπλανοφόρα.

Οι ηγέτες της Κίνας δεν ξεχνούν την τελευταία τους κόντρα με τους αμερικανούς. Όταν το 1996, έκαμναν δοκιμές πυραύλων κοντά στην Ταϊβάν, η κυβέρνηση του Κλίντον έστειλε μία ομάδα αεροπλανοφόρων κοντά στις ακτές της Κίνας.

Η Ταϊβάν παραμένει το κυριότερο σημείο αιχμής στις σχέσεις Κίνας και ΗΠΑ. Το Πεκίνο διατηρεί το δικαίωμα του να εισβάλει στο νησί αλλά η αδυναμία του, τόσο σε ναυτικές όσο και αεροπορικές δυνάμεις, το περιορίζει στο να αναπτύσσει την εγκατάσταση πυραύλων απέναντι από τις ακτές της Ταϊβάν. Σαν αποτέλεσμα η κυβέρνηση της Ταϊβάν έχει ζητήσει να αγοράσει τέσσερα καταδρομικά εφοδιασμένα με αντιπυραυλικά συστήματα «Αιγίς» από τις ΗΠΑ.

Τόσο η Κίνα όσο και η Ρωσία θεωρούν την ανάπτυξη των αντιπυραυλικών συστημάτων από τις ΗΠΑ σαν την προσπάθειά τους να εξασφαλίσουν την δυνατότητα να καταφέρουν ατιμώρητες το πρώτο πυρηνικό κτύπημα εναντίον τους.

Κατά την διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας ο Μπους παρουσίαζε την Κίνα σαν «στρατηγικό ανταγωνιστή» ενώ ο Κλίντον μιλούσε για «στρατηγικό συνέταιρο». Ένα ισχυρό κομμάτι του αμερικανικού κογκρέσου ζητά την ακύρωση της προγραμματισμένης επίσκεψης του Μπους στην Κίνα για τον Οκτώβρη και την πώληση στην Ταϊβάν των αντιπυραυλικών καταδρομικών.

Ότι και να αποφασίσει ο Μπους στην πραγματικότητα βρίσκεται παγιδευμένος σ' ένα επικίνδυνο και ασταθές παιχνίδι στην Ασία ανάμεσα σε δύο μεγάλες δυνάμεις.

Σταύρος Σιδεράς

Βία και μαθητές

«εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω»

Η νεολαία και ειδικά οι μαθητές έχουν βρεθεί, για ακόμα μια φορά, στο στόχαστρο νέας επίθεσης από τα ΜΜΕ, την αστυνομία και την κυβέρνηση με αφορμή κάποια περιστατικά που έγιναν το τελευταίο διάστημα είτε στο χώρο της παιδείας είτε με πρωταγωνιστές μαθητές.

Στην αρχή εκμεταλλεύτηκαν ένα καυγά μεταξύ καθηγητή και κάποιου νεαρού «εξωσχολικού». Ακολούθησαν οι εκρήξεις «σωλήνων» στα αποχωρητήρια του Λυκείου Πολεμιδιών αλλά και πιο πρόσφατα η ρίψη μολότοφ σε κατοικία καθηγητών στο Μονοβόλικο και στην Β' Τεχνική Σχολή Λεμεσού. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε σε περιστατικό στην Κέρκυρα όπου μαθητές σχολείων της Λεμεσού και της Λευκωσίας ήρθαν στα χέρια, κάτι παρόμοιο που έγινε και στην Πάφο μεταξύ μαθητών από τη Λεμεσό και την Πάφο.

Μέσα από όλα αυτά, το συμπέρασμα που βγάζουν οι «αρμόδιοι» είναι πώς η νεολαία κινείται προς την εγκληματικότητα και την αυτοκαταστροφή και ότι χρειάζεται να ληφθούν μέτρα σωστής αστυνόμευσής της και των σχολικών χώρων έτσι που να αποτρέπονται παρόμοια προβλήματα στο μέλλον. Ήδη από την Δευτέρα 23 του Απρίλη ιδιωτική εταιρεία ασφάλειας έχει αναλάβει την αστυνόμευση των σχολικών χώρων.

Στις διάφορες κατηγορίες που ακούστηκαν κατά των μαθητών απάντησε και ο υπουργός Παιδείας λέγοντας ότι δεν πρέπει να κατηγορούνται όλοι οι μαθητές αν κάποια «κακά στοιχεία» προβαίνουν σε εγκληματικές ενέργειες.

Είναι μια σκέτη υποκρισία αυτή η δήλωση του Ουράνιου που ενόψει εκλογών αγάπησε τη νεολαία και θέλει να την προστατέψει από τα «κακά στοιχεία». Αν ευθύνεται κάποιος για τα προβλήματα στα σχολεία αυτοί δεν είναι οι μερικοί μαθητές που εκτονώνονται σε καβγάδες μεταξύ τους, ούτε οι δήθεν «εξωσχολικοί» νεαροί που θέλουν να επισκεφτούν τους φίλους τους και πρώην συμμαθητές τους στα σχολεία.

Ο πραγματικός ένοχος για τέτοιου είδους επεισόδια είναι η ίδια η εκπαιδευτική πολιτική που εφαρμόζει ο Ουράνιος και η κυβέρνηση του Κληρίδη, που είναι προσανατολισμένη στην ικανοποίηση των επιταγών των καπιταλιστών. Η ουσιαστική διάλυση της εκπαίδευσης μέσα από προγράμματα που αλλάζουν σχεδόν κάθε χρόνο, ο υπερβολικά βαρύς φόρτος εργασίας, η εντατικοποίηση των εξετάσεων, η σαρδελλοποίηση των μαθητών σε τάξεις και σχολεία μαμούθ που οδηγεί σε μια απρόσωπη, αδιάφορη και απάνθρωπη παιδεία. Ο εξοντωτικός ανταγωνισμός μεταξύ των μαθητών στα σχολεία που καλλιεργείται από το ίδιο το υπουργείο μέσα από το εκπαιδευτικό πρόγραμμα, οδηγεί σε μια αγχοτική βαθμοθηρία και κάνει τους μαθητές να πιστεύουν ότι η ζωή τους κρέμεται από το βαθμό που θα τους δώσουν οι καθηγητές. Όποιος μπορεί να ακολουθήσει αυτούς τους ξέφρενους ρυθμούς ανταγωνισμού, δηλαδή όποιος έχει την οικονομική άνεση να παρακολουθεί περισσότερα φροντιστήρια κλπ, θεωρείται ο «καλύτερος» και έχει τις ευκαιρίες για μια αξιοπρεπή δουλειά — άλλοι θεωρούνται «άχρηστοι», μένουν εκτός και προορίζονται για φτηνό εργατικό δυναμικό ή καταλήγουν στις στρατιές των ανέργων. Είναι μια μικρογραφία του ανταγωνισμού που καλλιεργείται σε ολόκληρη την καπιταλιστική κοινωνία και που οδηγεί σε συγκρούσεις, αντιπαραθέσεις, καβγάδες.

Σε μια κοινωνία που οι διαφορές μεταξύ των καπιταλιστών, των χρηματιστών, των νονών της νύκτας και άλλων λύνονται με βόμβες, πυροβολισμούς και εμπρησμούς, δεν αποτελεί έκπληξη η μίμηση τέτοιων μεθόδων από την νεολαία. Είναι ένας κακός και παρεξηγημένος τρόπος εκτόνωσης και αντίδρασης των μαθητών.

Η επίλυση του προβλήματος δεν βρίσκεται στις μαγικές συνταγές της κυβέρνησης που θέλει να κάνει τα σχολεία αστυνομοκρατούμενα. Η αστυνόμευση και ο αυταρχισμός που ήδη εξασκούνται πάνω στην νεολαία είναι τεράστια και οδηγούν και αυτά στα ίδια περιστατικά εκτόνωσης. Τα λεφτά που θα πληρώνει το κράτος για ιδιωτική αστυνομία θα μπορούσαν να δοθούν για να κτιστούν νέες αίθουσες και νέα σχολεία, να διοριστούν και άλλοι εκπαιδευτικοί, να μειωθούν οι μαθητές κατα τάξη, έτσι ώστε να γίνεται πιο ανθρώπινα το μάθημα και να υπάρχει επαφή καθηγητών — μαθητών.

Οι μαθητές, οι καθηγητές και οι γονείς αντί να ψάχνουν τους 'ενόχους' ο ένας στον άλλο ή και ανάμεσα τους, θα πρέπει να ενώσουν τη γροθιά τους απέναντι στον κοινό αντίπαλο, στον πραγματικό ένοχο, που είναι η πολιτική της λιτότητας και του αυταρχισμού. Μαζί να οργανώσουν τον αγώνα για περισσότερα λεφτά για την παιδεία, για μια παιδεία που δεν θα είναι προσανατολισμένη στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων των κεφαλαιοκρατών αλλά στην πραγματική γνώση και την κάλυψη των αναγκών των απλών ανθρώπων. Μόνο έτσι θα ξεπεραστούν τα προβλήματα που δημιουργεί ο ανταγωνισμός στα σχολεία.

Αντώνης Σαρρής

Η Υγεία πάνω απο τα κέρδη

Η πολιτικη της λιτότητας και των περικοπών στην Υγεία έχουν διαλύσει τα κρατικά νοσοκομεία και την δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Το νερό στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας είναι μολισμένο και μ'αυτό ξεπλένονται οι ασθενείς, οι νοσοκόμοι και οι γιατροί που μπαίνουν και βγαίνουν στο χειρουργείο. Οι λίστες αναμονής στα κρατικά νοσοκομεία μεγαλώνουν. Σύμφωνα με τις καταγγελίες των γιατρών υπάρχουν ασθενείς που περιμένουν εδώ και πέντε ολόκληρα χρόνια για να υποβληθουν σε μια απλη χειρουργικη επέμβαση. Ολόκληρος όροφος του Γενικού Νοσοκομείου Λεμεσου δεν λειτουργεί ενώ οι ασθενείς περιμένουν να αδειάσει κρεβάτι για να πίασουν σειρά.

Στά αγροτικά νοσοκομεία οι νοσοκόμοι και οι γιατροί αναγκάζονται να εκτελούν και την δουλεία του γραφέα αφού η κυβέρνηση δεν προσλαμβάνει το αναγκαίο γραφειακό προσωπικό. Σ'αλλα πάλι δεν υπάρχει φαρμακοποιός ή τα αναγκαία φάρμακα με αποτέλεσμα ο ασθενής να αναγκάζεται να πηγαίνει σε άλλο νοσοκομείο, όπως για παράδειγμα απο τις Πλάτρες στη Κυπερούντα. Μόλις πριν λιγους μήνες πέθανε εγκυος, ενώ αν υπήρχε γιναικολογικό τμήμα στο νοσοκομείο Παραλιμνίου ίσως να ζούσε σήμερα.

Το υπουργείο και η κυβέρνηση παριστάνουν ότι τίποτα απο αυτά δεν συμβαίνει και προσπαθούν να φορτώσουν τις ελλείψεις στους τεχνοκράτες και στο προσωπικό που τάχα μου δεν τους ενημερώνει. Ολα αυτά είναι χυδαία ψέματα. Ειναι η ίδια η πολιτική τους που με τις περικοπές έχουν αφήσει τα νοσοκομεία να διαλυθούν και να υπολειτουργούν για να αναγκάσουν τους ασθενείς να καταφύγουν στον ιδιωτικό τομέα ή για να δικαιολογήσουν την αγορά υπηρεσιών απο τον ιδιωτικό τομέα.

Για όλα αυτά πολλές φορές οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία έχουν κάνει όχι μόνο δημόσιες καταγγελίες αλλά και κατέβηκαν και σε κινητοποιήσεις για να αναγκάσουν το Υπουργείο Υγείας και την Κυβέρνηση να στελεχώσουν και να εξοπλίσουν τα νοσοκομεία με το αναγκαίο προσωπικό και τον απαραίτητο τεχνικό εξοπλισμό, όπως για παράδειγμα τον αξονικό τομογράφο στην Πάφο.

Η ιδια η συντεχνία των κυβερνητικών γιατρών πολλές φορές κατάγγειλε την κυβέρνηση ότι ακύρωσε το ογκολογικό τμήμα στο Νέο Νοσοκομείο Λευκωσίας και άφησε το ογκολογικό, έξω απο το ΓΕΣΥ, στα χέρια της Τράπεζας Κύπρου. Παρόλο που έγινε και με λεφτά του κράτους, εδωσε την διαχείρηση του στην Τράπεζα Κύπρου, και τώρα έρχεται να αγοράσει υπηρεσίες απο το ογκολογικό της Τράπεζας που θα παραμένει ένα μονοπώλιο.

Μ'αυτή την πολιτική η Υγεία μας μετατρέπεται σε εμπόρευμα για να κάνουν κέρδη οι κλινικάρχες και οι τραπεζίτες.

Η κυβέρνηση αντί να προχωρήσει στην εφαρμογή ενός Γενικού Σχεδίου Υγείας που να παρέχει πλήρη και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σ'όλους τους εργαζόμενους, προώθησε ένα νόμο πλαίσιο που στην ουσία αφήνει όλα τα περιθώρια στους κλινικάρχες και τους μεγαλογιατρούς να θησαυρίζουν. Χρειαζόμαστε μία πολιτική που να βάζει τον άνθρωπο και την υγεία του πάνω απο τα κέρδη.

Ν.Α

Αναβλήθηκε η σύγκρουση για το ΕΣΥ

Το περιβόητο ΕΣΥ αφού άλλαξε όνομα και ένινε ΓΕΣΥ, (Γενικό Σχέδιο Υγείας) ψηφίστηκε απο την Βουλή με τις ψήφους των συγκυβερνώντων κομμάτων και του ΚΙΣΟΣ και ΑΚΕΛ.

Η κυβέρνηση αφού αναγκάστηκε να κάνει κάποιους συμβιβασμούς κατάφερε να εξασφαλίσει την υποστήριξη ή καλήτερα την ανοχή των συνδικάτων. Κατ αρχήν υποσχέθηκε ότι το ΓΕΣΥ για ένα διάστημα θα συνυπάρχει με τα σχέδια υγείας που έχουν σήμερα οι εργαζόμενοι σε ημικρατικούς οργανισμούς και οι τραπεζιτικοί. Δέχτηκε ότι οι μελλοντικές λεπτομέρειες του σχεδίου θα καθοριστούν με αποφάσεις της Βουλής ενω πρόσθεσε κάποια πρόνοια που θεωρητικά θα εξασφαλίζει τον δημόσιο χαρακτήρα των κρατικών νοσηλευτηρίων. Τέλος δέχτηκε την εισήγηση του ΑΚΕΛ οι συνταξιούχοι με σύνταξη κάτω των 300 λιρών το μήνα να απαλλάσονται απο την εισφορά στο ΓΕΣΥ.

Μπορεί ο νόμος πλαίσιο που πέρασε τελικά απο την Βουλή να ήταν ένας συμβιβασμός που δίνει μια ανάσα στην κυβέρνηση, ιδιαίτερα σημαντική σ' αυτή τη προεκλογική περίοδο αλλά δεν λύνει κανένα απο τα πραγματικά προβλήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους. Η σύγκρουση στη ουσία έχει μετατεθεί για το μέλλον όταν θα αρχίσουν να συζητιούνται οι λεπτομέρειες του σχεδίου. Αυτό ουσιαστικά «υποσχέθηκαν» στην κυβέρνηση και οι δημόσιοι, οι ημικρατικοί, οι εκπαιδευτικοί και τα άλλα συνδικάτα που δεν είναι ευχαριστιμένα απο το συγκρκριμένο σχέδιο που προωθεί η κυβέρνηση.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΛΕΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙ: «Η ζωή μου»

Το βιβλίο «Η ζωή μου» είναι ένα μνημειώδες έργο. Είναι η αυτοβιογραφία του Λέον Τρότσκι. Ενός ανθρώπου που τα βήματά του ήταν συντονισμένα με την Ιστορία, σε μια εποχή που η τελευταία πραγματοποιούσε τα πιο μεγάλα της άλματα: Ρώσικη Επανάσταση του 1905, Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, Οκτωβριανή Επανάσταση, εμφύλιος πόλεμος στη Ρωσία, επαναστάσεις στην Ευρώπη, ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, σταλινική αντεπανάσταση. Κι όλα αυτά παρουσιασμένα με τη μοναδική πένα του Τρότσκι σε στιγμές μεγάλης έμπνευσης.

Ο Τρότσκι έγραψε αυτό το βιβλίο το 1929, όταν βρισκόταν εξορισμένος απ' τον Στάλιν στην Πρίγκηπο, ένα μικρό νησάκι κοντά στην Κωνσταντινούπολη. Ήταν η εποχή που η σταλινική γραφειοκρατία συνδύαζε το ξεθεμελίωμα της επανάστασης με μια λυσσασμένη επίθεση ενάντια στον Τρότσκι, προσπαθώντας να τον παρουσιάσει σαν αντίπαλο του Λένιν. «Η ζωή μου» αποτέλεσε ένα απ' τα σημαντικότερα έργα του Τρότσκι ενάντια στην προσπάθεια των σταλινικών να ξαναγράψουν διαστρεβλώνοντας την Ιστορία.

Στις σελίδες του βιβλίου μπορούμε να δούμε σε συντομία την εικόνα της προεπαναστατικής Ρωσίας όπου μεγάλωσε και πολιτικοποιήθηκε ο Τρότσκι. Αυτή η περίοδος θα πάρει τέλος για τον Τρότσκι με την απόδρασή του στο εξωτερικό το 1902, αφού είχε περάσει ήδη δυο χρόνια εξορία στη Σιβηρία. Εκεί θα γνωρίσει για πρώτη φορά τον Λένιν που τον θαύμαζε ήδη απ' τα βιβλία του. Τελείως αναπάντεχα όμως θα διαφωνήσει μαζί του στα οργανωτικά, στο δεύτερο συνέδριο του κόμματος το 1903. Θα καταλάβει το λάθος του και θα προχωρήσει στους Μπολσεβίκους πολύ αργότερα.

1905: «Διαρκής Επανάσταση»

Στο μεταξύ ξεσπάει η επανάσταση του 1905. Ο Τρότσκι εκλέγεται πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης, του πρώτου εργατικού συμβουλίου στην ιστορία. Εκεί αναδεικνύει τις ηγετικές του ικανότητες. Βασισμένος στις εμπειρίες του 1905, ο Τρότσκι θα διατυπώσει λίγο αργότερα την θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης.

Μετά την ήττα της πρώτης εφόδου της εργατικής τάξης, ο Τρότσκι θα ξαναπάρει το δρόμο για την εξορία. Θ' ακολουθήσει νέα απόδραση και επιστροφή στη Δυτ. Ευρώπη. Εκεί θα γνωρίσει από κοντά τις αδυναμίες της σοσιαλδημοκρατίας. Το ξέσπασμα του Α' Παγκ. Πολέμου και η υποστήριξη των εθνικών αρχουσών τάξεων απ' τους σοσιαλδημοκράτες ηγέτες θα ξεκαθαρίσουν οριστικά για τον διεθνιστή Τρότσκι ότι η προοπτική βρίσκεται στον επαναστατικό σοσιαλισμό των Μπολσεβίκων.

Τον πρώτο καιρό η κυριαρχία του εθνικισμού μοιάζει αδιαμφισβήτητη. Μια μικρή μειοψηφία σοσιαλιστών θα μείνει πιστή στο διεθνισμό: ο Λένιν και οι Μπολσεβίκοι, η Ρόζα Λούξεμπουργκ, ο Καρλ Λίμπνεχτ και ο Τρότσκι ήταν οι πιο γνωστοί απ' αυτούς. Στη συνδιάσκεψη του Τσίμερβαλντ το 1915 μπήκαν τα θεμέλια για την ίδρυση της Γ' Διεθνούς.

Το ξέσπασμα της Ρώσικης Επανάστασης θα δικαιώσει πέρα για πέρα τους διεθνιστές σοσιαλιστές. Ο Τρότσκι θα επιστρέψει το Μάη του 1917 στη Ρωσία. Απ' την πρώτη στιγμή θα παίξει ηγετικό ρόλο στην επανάσταση. Μαζί με τον Λένιν θα παλέψουν, κόντρα ακόμα και σε μερικά στελέχη του μπολσεβίκικου κόμματος, για το πέρασμα της εξουσίας στα χέρια της εργατικής τάξης, στα χέρια των Σοβιέτ.

Οκτωβριανή Επανάσταση

Ο Τρότσκι έχει περιγράψει σε ξεχωριστό βιβλίο την «Ιστορία της Ρώσικης Επανάστασης». Όμως και στην αυτοβιογραφία του μπορεί να βρει κανείς θαυμάσιες περιγραφές της αυτενέργειας της εργατικής τάξης.

Τον Οκτώβρη 1917 οι Μπολσεβίκοι παίρνουν την πλειοψηφία του σοβιέτ της Πετρούπολης. Πρόεδρος εκλέγεται ο Τρότσκι. Κάτω απ' την άμεση καθοδήγησή του θα συντελεστεί η μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση.

Τα επόμενα χρόνια κυριαρχεί η πάλη για την υπεράσπιση της επανάστασης. Ένα μεγάλο κομμάτι του βιβλίου αφιερώνει ο Τρότσκι στον εμφύλιο πόλεμο. Αυτό δεν ήταν τυχαίο. Σαν αρχηγός του Κόκκινου Στρατού αφιέρωσε σχεδόν ολοκληρωτικά τα επόμενα τρία χρόνια στην συγκρότηση ενός καινούργιου στρατού, βασισμένου όχι τόσο στα υλικά μέσα αλλά στην αυτοθυσία των επαναστατημένων μαζών.

Ενάντια στο σταλινισμό

Ο Κόκκινος Στρατός νίκησε. Όμως οι εργάτες έχασαν όλο τους το αίμα. Η επανάσταση στη Δύση ηττήθηκε. Η Ρωσία απομονώθηκε. Η γραφειοκρατία, με επικεφαλής τον Στάλιν σήκωσε επικίνδυνα κεφάλι. Στο τελευταίο μέρος της αυτοβιογραφίας του ο Τρότσκι περιγράφει τη μάχη ενάντια στην άνοδο του Σταλινισμού. Ο Λένιν απ' το κρεβάτι του ετοιμοθάνατου πρόλαβε μόνο να κηρύξει αυτή τη μάχη ζωής και θανάτου για την επανάσταση. Ο Στάλιν απέκρυψε όμως απ' το κόμμα τη «διαθήκη» του Λένιν. Το κύριο βάρος από εκεί και πέρα θα το σηκώσει ο Τρότσκι.

Η μάχη αυτή χάθηκε. Ο Τρότσκι ξαναβρέθηκε στην εξορία. Όπου και έγραψε την αυτοβιογραφία του. Τα επόμενα χρόνια θα γνωρίσει ακόμα μεγαλύτερες δοκιμασίες, τόσο απ' το κυνήγι της σταλινικής γραφειοκρατίας όσο και απ' τις τραγικές παγκόσμιες εξελίξεις: άνοδος του φασισμού και Β' Παγκ. Πόλεμος.

Παρ' όλα αυτά, ο Τρότσκι διατήρησε σ' όλη του τη ζωή την πίστη του στο σοσιαλιστικό μέλλον της ανθρωπότητας. Η επικράτηση του σταλινισμού έγραφε είναι μια «άμπωτη της ιστορίας». Εξήντα ένα χρόνια μετά το θάνατό του — δολοφονήθηκε από τον πράκτορα του Στάλιν το 1940 στο Μεξικό — η ιστορία τον δικαίωσε, ο σταλινισμός κατέρρευσε.

Χάρη στον Τρότσκι οι ιδέες του επαναστατικού σοσιαλισμού κρατήθηκαν ζωντανές μέχρι σήμερα. Δεν χρειάστηκε μόνο η ψυχική δύναμη για ένα τέτοιο έργο. Πάνω απ' όλα ήταν οι ιδέες του Μαρξισμού:

«Δεν είμαι συνηθισμένος να μετράω ιστορικές προοπτικές απ' τη σκοπιά της προσωπικής μου μοίρας. Να καθορίζεις σωστά τις αιτίες, σύμφωνα με τις οποίες διαμορφώθηκαν τα γεγονότα κι ύστερα να βρίσκεις την ανάλογη θέση που πρέπει να πάρεις, να ποιο είναι το πρώτο καθήκον ενός επαναστάτη. Κι αυτή είναι επίσης η μεγαλύτερη προσωπική ικανοποίηση που θα μπορούσε να φιλοδοξήσει όποιος δεν περιορίζει τους σκοπούς του στα καθημερινά ενδιαφέροντα».

Στην αυτοβιογραφία του όπως και στη ζωή του, ο Τρότσκι δίνει λαμπρά παραδείγματα εφαρμογής αυτής της αρχής. «Η ζωή μου» είναι ένα αξεπέραστο βιβλίο.

Μπορείτε να προμηθευτείτε το βιβλίο από το Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας, τιμή £7

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

2/5: Κρίση και αντίσταση στη Τουρκία

9/5: Ανοιχτή εκδήλωση για τις εκλογές

16/5: Γένοβα 2001 Αντικαπιταλιστική διαδήλωση

23/: Ο Πυρήνας παρεμβαίνει στις προεκλογικές εκδηλώσεις

30/5: Τι έδειξαν οι κάλπες στις 27 του Μάη

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

3/5: Κρίση και αντίσταση στη Τουρκία

9/5: Ανοιχτή εκδήλωση για τις εκλογές

17/5: Γένοβα 2001 Αντικαπιταλιστική διαδήλωση

24/5: Ο Πυρήνας παρεμβαίνει στις προεκλογικές εκδηλώσεις

31/5: Τι έδειξαν οι κάλπες στις 27 του Μάη

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ____________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Η κρίση δείχνει ξανά τα δόντια της

Τα κακά νέα δεν έχουν τέλος για τους καπιταλιστές όλου του κόσμου. Αντί να ανακαλύπτουν "ιστορικά ρεκόρ" για τα κέρδη τους, προβλέπουν χειροτέρευση της οικονομίας και αρχίζουν να ρίχνουν τις συνέπειες στις πλάτες των εργατών. Η μια μετά την άλλη, επιχειρήσεις σύμβολα του συστήματος ανακοινώνουν απολύσεις χιλιάδων εργαζόμενων για να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους από την ύφεση της οικονομίας. Η Μοτορόλα ανακοινώνει 10.000 απολύσεις και αποσύρεται από την αγορά κινητής τηλεφωνίας, η Ντίσνευ ανακοίνωσε άλλες 4.000 απολύσεις, η Μαρκς εντ Σπένσερ κλείνει δεκάδες καταστήματα σε χώρες της Ευρώπης, η γαλλική πολυεθνική Ντανόν δυο εργοστάσια. Μετά την Γουόλ Στριτ, οι φούσκες αρχίζουν να σκανε σε όλα τα άλλα χρηματιστήρια. Οι προβλέψεις των "τεχνοκρατών" και των κυβερνήσεων για τους δείκτες οικονομικής ανάπτυξης αναπροσαρμόζονται προς τα κάτω.

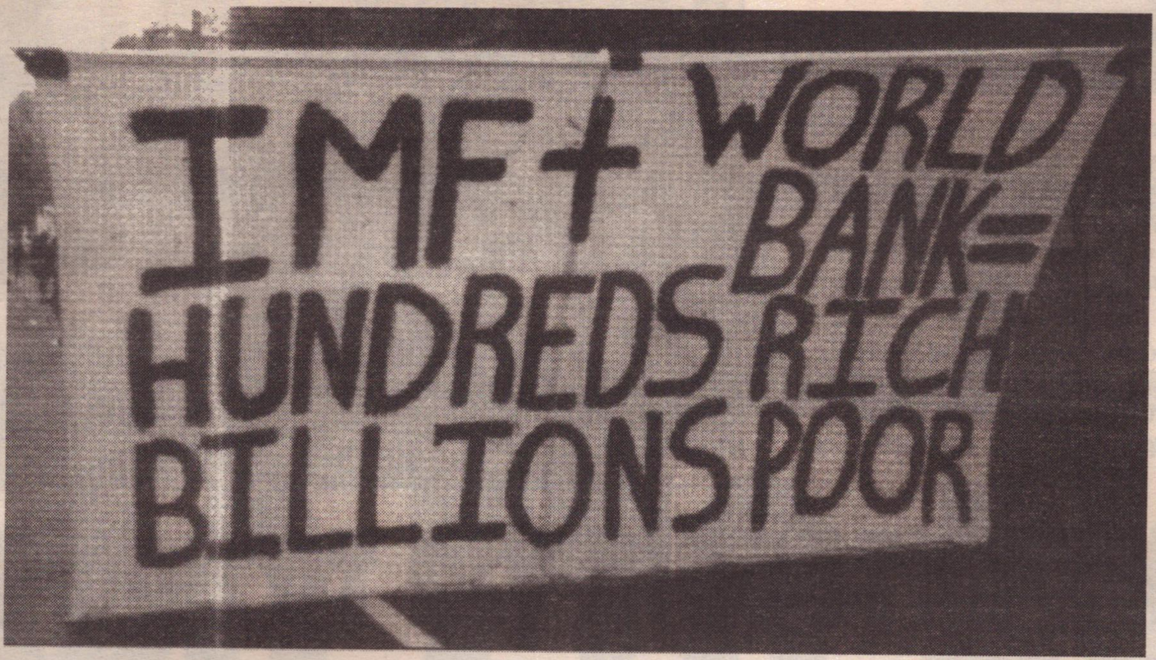

Η κρίση οξύνει τις ταξικές αντιθέσεις και τροφοδοτεί τις αντιδράσεις και τις διαδηλώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο

Πριν μερικούς μήνες, η συζήτηση ήταν για το πόσο "ομαλή" ή "ανώμαλη" θα ήταν η "προσγείωση" της αμερικάνικης οικονομίας και συνοδευόταν από δηλώσεις και αναλύσεις για τα "υγιή βασικά μεγέθη" των οικονομιών της ΕΕ. Μέχρι και ευκαιρίες για την ευρωπαϊκή οικονομία από την επιβράδυνση της αμερικάνικης ανακάλυπταν διάφοροι "έγκυροι" αναλυτές. Τώρα και αυτά κόβονται σιγάσιγά. Τα ευρωπαϊκά Χρηματιστήρια πέφτουν, και ο Χόρστ Κέλερ, ο επικεφαλής του ΔΝΤ δήλωσε μια βδομάδα πριν ότι η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα πρέπει να μειώσει τα επιτόκια (που διατηρούνται υψηλά για να στηρίξουν το ευρώ) ώστε να αποφύγει το γλίστρημα στην ύφεση. Ταυτόχρονα ανακοίνωσε ότι το ΔΝΤ αναθεωρεί την εκτίμηση που είχε κάνει τον Οκτώβρη για 3,4% ανάπτυξη στην Ευρωζώνη και την κατεβάζει στο 2,5%.

Τρία μόλις χρόνια έχουν περάσει από τότε που ένας παρόμοιος πανικός είχε αρχίσει να απλώνεται στα οικονομικά επιτελεία. Στο τέλος του 1997 τα "θαύματα" των προπαγανδιστών της αγοράς στην νοτιοανατολική Ασία κατέρρευσαν. Το φθινόπωρο του '98 ήρθε η σειρά της Ρωσίας να χρεοκοπήσει. Ο πανικός είχε καταλάβει τις άρχουσες τάξεις σε όλο τον κόσμο, ήταν η εποχή που ο γνωστός κερδοσκόπος Τζορτζ Σόρος κυκλοφόρησε ένα βιβλίο με τίτλο "Το τέλος του καπιταλισμού". Η αμερικάνικη κυβέρνηση ρίχνοντας εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια στην αγορά για να τονώσει την εμπιστοσύνη των "επενδυτών" του Χρηματιστήριου κατάφερε να απομακρύνει το πέρασμα της κρίσης από την Ανατολή στη Δύση.

Το κλίμα αντιστράφηκε, την απαισιοδοξία αντικατέστησε η ευφορία και η βεβαιότητα ότι αφού αποφεύχθηκε αυτή η απειλή, τίποτα δεν μπορεί να απειλήσει στα σοβαρά την ανοδική πορεία της οικονομίας. Με περισσότερο θράσος και έπαρση επανήλθαν οι θεωρίες που έλεγαν ότι ο καπιταλισμός στην εποχή του ιντερνέτ και της παγκοσμιοποίησης έχει ξεπεράσει τις κρίσεις του. Το βασικό παράδειγμα που στηριζόταν όλη αυτή η φιλολογία ήταν η οικονομία των ΗΠΑ, το περίφημο "αμερικάνικο υπόδειγμα" και η "νέα οικονομία". «Κοιτάξτε τους ρυθμούς ανάπτυξης του ΑΕΠ και της βιομηχανικής παραγωγής, τη Γουόλ Στρήτ που ανεβαίνει συνέχεια», μας έλεγαν, «ενώ ταυτόχρονα η ανεργία έχει πέσει στο χαμηλότερο επίπεδο για δεκαετίες».

Υπήρχαν φωνές, ανάμεσά τους και αυτή η εφημερίδα, που έλεγαν ότι αυτό το "θαύμα" στηρίζονταν σε σαθρά θεμέλια και ότι ο καπιταλισμός παγκόσμια είχε μπροστά του νέα ξεσπάσματα της κρίσης. Η αμερικάνικη "ατμομηχανή" δεν θα κατάφερνε για πολύ καιρό να εξουδετερώνει τις πιέσεις που συσσωρεύονταν. Οι θεωρίες της "νέας οικονομίας" διαψεύδονται σήμερα, όχι ο Μαρξισμός.

Η ανάπτυξη της οικονομίας των ΗΠΑ τη δεκαετία που πέρασε, στηρίχτηκε στην πιο σκληρή ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης των ΗΠΑ από τα προηγούμενα χρόνια. Οι αμερικάνοι εργάτες έφτασαν το 1998 να δουλεύουν 2.000 ώρες τον χρόνο, τις περισσότερες στον κόσμο (μαζί με τους Ιάπωνες). Ταυτόχρονα, αυξήθηκε και η εντατικοποίηση της δουλειάς: η "παραγωγικότητα", αυξήθηκε κατά 46,5% ανάμεσα στο 1973 και το 1998. Ενώ όμως οι εργάτες αναγκάστηκαν να δουλεύουν πιο πολύ και πιο γρήγορα, το εισόδημά τους μειώθηκε αντί να αυξηθεί: την ίδια περίοδο ο πραγματικός μέσος μισθός έπεσε κατά 8%. Εδώ οφείλονται οι τεράστιες ταξικές ανισότητες που χαρακτήρισαν το "θαύμα" του Κλίντον. 45 εκατομμύρια άνθρωποι χωρίς καμιά ιατρική ασφάλιση, δεκάδες εκατομμύρια κάτω από το όριο φτώχειας, η υψηλότερη παιδική θνησιμότητα στον κόσμο. Την ίδια στιγμή το πλουσιότερο 5% στις ΗΠΑ είδαν το εισόδημά τους να αυξάνεται 64% και οι αμοιβές των "στελεχών" των επιχειρήσεων έφθασαν να είναι περίπου 400 φορές παραπάνω από των εργατών τους.

Αυτή η βάρβαρη αφαίμαξη επέτρεψε στις επιχειρήσεις να τονώσουν τα κέρδη τους και να προσανατολίσουν τις επενδύσεις τους σε κλάδους αιχμής όπως η πληροφορική. Και αυτό με την σειρά του τροφοδότησε την άνοδο των τιμών των μετοχών στο Χρηματιστήριο. Η τρελή κούρσα των μετοχών στην Γουόλ Στρητ για ένα διάστημα λειτούργησε: τα κέρδη από τις μετοχές τόνωσαν την καταναλωτική δυνατότητα των μεσαίων στρωμάτων διευρύνοντας την αγορά για μια σειρά προϊόντα. Και την ίδια στιγμή μετέτρεψαν τις ΗΠΑ σε κερδοφόρο "πάρκινγκ" για τα κερδοσκοπικά κεφάλαια από όλες τις πλευρές του πλανήτη.

Οι αστοί οικονομολόγοι στηρίζουν τις προβλέψεις τους σε επιφανειακά κριτήρια: γι' αυτούς το κύριο είναι οι εξελίξεις στο επίπεδο της ανταλλαγής των προϊόντων, στην κυκλοφορία του χρήματος. Αν οι δείκτες πάνε καλά εκεί, τότε όλα είναι καλά. Οι κρίσεις είναι γι' αυτούς κεραυνοί εν αιθρία. Τον Δεκέμβρη του 2000 ένα άρθρο στους Φαϊνάνσιαλ Τάϊμς διαπίστωνε "Μόνο 2 από τις 60 υφέσεις που σημειώθηκαν στο κόσμο στη δεκαετία του 90 είχαν προβλεφτεί ένα χρόνο πριν..τα 2/3 απ' αυτές δεν είχαν εντοπιστεί εφτά μήνες μετά την εκδήλωσή τους. Δυο μήνες πριν την εμφάνισή τους, το 1/4 των εκτιμήσεων προέβλεπαν θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης γι' αυτές τις χώρες".

Οι μαρξιστές, αντίθετα, έχουν σαν κριτήριο το τι συμβαίνει στην "καρδιά" της οικονομίας, την παραγωγή, εκεί που δημιουργείται ο πραγματικός πλούτος από την εργασία. Τα κέρδη των καπιταλιστών πηγάζουν από την απλήρωτη εργασία των εργατών, την υπεραξία. Οι καπιταλιστές τρέχουν να αυξήσουν τα κέρδη τους μειώνοντας το μερίδιο από τα κέρδη που πάει για προσλήψεις, μισθούς κλπ και αυξάνουν τις επενδύσεις σε μηχανήματα, εξοπλισμό, κτίρια, τη "νεκρή εργασία σε βάρος ζωντανής" όπως έλεγε ο Μαρξ. Ομως αυτή η κούρσα σε κάποιο σημείο γυρίζει μπούμερανγκ για όλο το σύστημα, αφού στομώνει την πραγματική πηγή των κερδών. Αυτός είναι ο λόγος που ο καπιταλισμός έχει σύμφυτη την κρίση. Μια σειρά παράγοντες μπορούν να εμποδίσουν για μεγαλύτερα ή μικρότερα χρονικά διαστήματα την εμφάνισή της. Αλλά οι αιτίες που γεννάνε τις κρίσεις δεν εξαφανίζονται ποτέ.

Κοιτάζοντας από αυτή την οπτική το "αμερικάνικο υπόδειγμα" φαίνονταν οι πραγματικές του αδυναμίες. Η ανάπτυξη αυτών των χρόνων στις ΗΠΑ ήταν χλωμή σκιά συγκρινόμενη με τα χρόνια της οικονομικής άνθησης του '50 και του '60. Τα χρόνια 1995-2000 το ΑΕΠ αυξάνονταν κατά 3,25% τον χρόνο. Στη δεκαετία του '60 ήταν 5,25% ετησίως. Ακόμα πιο σημαντικό, για τους καπιταλιστές, είναι το ποσοστό κέρδους. Παρά τα τρελά κέρδη που συσσώρευσαν, στη δεκαετία του '90 τα κέρδη έφτασαν το 8% του ΑΕΠ ενώ στη δεκαετία του '60 ξεπερνούσαν το 10%. Ηταν πιο χαμηλά από τα αντίστοιχα νούμερα της δεκαετίας του '70, τα χρόνια της μεγάλης κρίσης. Ενώ στα χρόνια της μεταπολεμικής άνθησης, οι ρυθμοί ανάπτυξης των ΗΠΑ έσερναν προς τα πάνω το μεγαλύτερο μέρος της παγκόσμιας οικονομίας, αυτή τη φορά έμοιαζαν σαν φωτεινό σημάδι σε ένα σκοτεινό τοπίο.

Η αμερικάνικη οικονομία έμοιαζε με μια πυραμίδα γυρισμένη ανάποδα. Η κερδοσκοπική κούρσα έφτασε σε τόσο εξωφρενικά επίπεδα, που οι τιμές των μετοχών των επιχειρήσεων έχασαν την επαφή με την "πραγματική οικονομία". Σε ένα τέτοιο κλίμα ένα μικρό παραπάτημα είναι αρκετό για να κλονίσει την "εμπιστοσύνη των επενδυτών" και να σκορπίσει τον πανικό. Τώρα που η φούσκα των Χρηματιστήριων έχει αρχίσει να χάνει τον αέρα της όλο και πιο γρήγορα, συμπαρασύρει μαζί της και τις επιτυχημένες ιστορίες της αγοράς που μόλις χθες πανηγύριζαν. Και αυτό δεν περιορίζεται μόνο στις ΗΠΑ. Η Ιαπωνία -η δεύτερη οικονομία στον κόσμο- βρίσκεται για δέκα χρόνια σε κατάσταση στασιμότητας και τώρα τα νέα από τις ΗΠΑ έχουν βυθίσει στην απελπισία τις μεγάλες επιχειρήσεις που εξαρτιόταν από τις εξαγωγές τους εκεί.

Το ζήτημα, όμως, δεν είναι οι προβλέψεις για το ποιες θα είναι οι εξελίξεις στην παγκόσμια οικονομία τους επόμενους μήνες μέσα από τον κυκεώνα των στατιστικών, των εκτιμήσεων και του κλίματος στις οικονομικές σελίδες των εφημερίδων. Για τους αγωνιστές που παλεύουν ενάντια στον καπιταλισμό και την βαρβαρότητά του το ζητούμενο είναι διαφορετικό, που στηρίζουμε τις πολιτικές μας εκτιμήσεις και προοπτικές.

Οι πρόσφατες εξελίξεις επιβεβαιώνουν την ανάλυση που έλεγε ότι ο καπιταλισμός παγκόσμια έχει μπει από τα μέσα της δεκαετίας του '70 σε μια μακρόσυρτη κρίση, που διακόπτεται προσωρινά από αναιμικές ανακάμψεις. Αυτή η οικονομική κατάσταση είναι που αποσταθεροποιεί συνολικά το σύστημα σε όλα τα επίπεδα. Οξυνση των διεθνών ανταγωνισμών, πόλεμοι, πολιτικές κρίσεις και φτώχεια, ταξική πόλωση, εξεγέρσεις και επαναστάσεις -φαινόμενα της δεκαετίας του '30 έστω και σε πιο αργή κίνηση.

Υπήρξαν τμήματα της Αριστεράς που πίστεψαν στην θριαμβολογία του Κλίντον, του Μπλερ, του Σημίτη για τις επιτυχίες του καπιταλισμού και άρχισαν να αναζητούν τρόπους προσαρμογής. Φωνές που μας καλούσαν να είμαστε "ρεαλιστές" και να παραδεχθούμε ότι τα πράγματα είναι καλύτερα για τους καπιταλιστές και χειρότερα για την τάξη μας απ' όσο λέγαμε εμείς οι "υπεραισιόδοξοι" μαρξιστές. Τώρα φαίνεται πόσο άδικο είχαν.

Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι πια δεν πάει άλλο με τον παλιό τρόπο ζωής, τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν και μάλιστα ριζικά. Δεν είναι μονόδρομος προς τα που θα διοχετευθεί αυτό το ποτάμι. Το ελπιδοφόρο σημάδι είναι η ανάπτυξη του αντικαπιταλιστικού κινήματος σε όλο το κόσμο που δείχνει ότι αυτή τη φορά μπορούμε να κερδίσουμε, κάνοντας στο πλάι αυτό το παράλογο σύστημα.

Λέανδρος Μπόλαρης

αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

εργατική δημοκρατία

ΕΛΛΑΔΑ

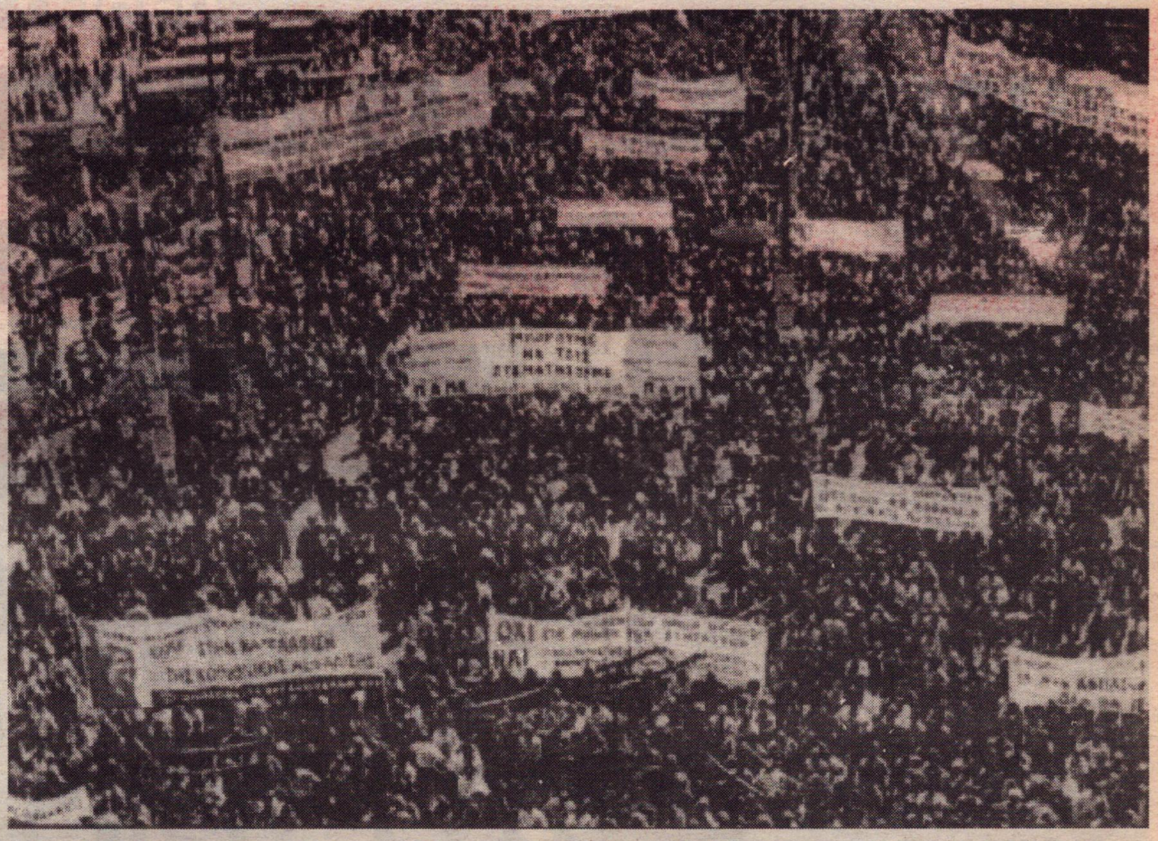

«Δεν είναι δυνατόν οι εργαζόμενοι στα βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα όπου ο μέσος όρος ζωής είναι τα 62 χρόνια, να δεχτούμε σύνταξη μετά θάνατον. Δεν είναι δυνατόν να δεχθούμε συντάξεις επιδόματα την ίδια ώρα που οι εκάστοτε κυβερνήσεις χαρίζουν δεκάδες δις στους επιχειρηματίες οι οποίοι κατέστησαν προβληματικές τις επιχειρήσεις ενώ αυτοί πλούτιζαν».

Αυτά τα λόγια απο την ανακοίνωσή του Εργατικού Κέντρου Ελευσίνας Ασπρόπυργου δείχνουν με τον πιό παραστατικό τρόπο την οργή και την αγανάκτηση που προκάλεσε η μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό που προσπάθησε να περάσει ο Σημίτης στην Ελλάδα.

Εργατική ανταρσία για το ασφαλιστικό

Οργή και αγανάκτηση που ξεχύλησαν την Πέμπτη 27 του Απρίλη στους δρόμους της Αθήνας αλλά και των άλλων πόλεων με την 24ωρη γενική απεργία που κάλεσαν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ (τα συνδικάτα του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα). Η απεργία είχε καθολική συμμετοχή και παρελύσαν τα πάντα. Συμμετείχαν ακόμη και μικρές επιχειρήσεις με 10 -15 εργαζόμενους, ακόμη και κομμάτια ανοργάνωτα. Στην Αθήνα μαζεύτηκαν περισσότερο απο 100,000 απεργοί σε ένα τεράστιο συλλαλητήριο και πορεία προς την Βουλή. Ηταν κατα γενική ομολογία η μεγαλύτερη Γενική Απεργία και εργατική κινητοποίηση των τελευταίων δεκαετιών παρά το ότι λίγες ώρες πρίν την απεργία η **κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι παγώνει τα μέτρα και είναι έτοιμη για διάλογο χωρίς προαπαιτούμενα. Οι εργαζόμενοι όνως απαιτούν οριστική απόσυρση των μέτρων και όχι πάγωμα τους.**

Πετσόκομα

Τα μέτρα της κυβέρνησης Σημίτη πετσοκόβουν τις συντάξεις και αυξάνουν το όριο ηλικίας συνταξιοδότησης για όλους. Η ΝΔ αύξησε το 1992 το όριο ηλικίας στα 65 χρόνια για τους "νέους" ασφαλισμένους, όσους δηλαδή θα προσλαμβάνονταν μετά την 1-1-1993. Τώρα ο Σημίτης θέλει να το επεκτείνει σε όλους τους ασφαλισμένους που δεν θα προλάβουν να βγουν στην σύνταξη μέχρι την 1-1-2007. Σήμερα, πολλές κατηγορίες εργαζόμενων -ΔΕΚΟ, Τράπεζες, Δημόσιο- μπορούν να πάρουν σύνταξη μετά από 35 χρόνια, ανεξάρτητα από το όριο ηλικίας. Η κυβέρνηση αυξάνει και αυτό το όριο στα 40 χρόνια.

Σε πολλούς χώρους το ύψος της σύνταξης καθορίζεται με βάση τις αποδοχές του τελευταίου μήνα στη δουλειά. Τώρα για όλους τους εργαζόμενους σε όλα τα Ταμεία, η σύνταξη θα υπολογίζεται με βάση τις αποδοχές των δέκα "καλύτερων" χρόνων μέσα στην τελευταία 15ετία. Με αυτόν τον τρόπο μειώνεται η σύνταξη. Ο στόχος της κυβέρνησης είναι η κύρια σύνταξη να πέσει στο 60% των συντάξιμων αποδοχών και η επικουρική στο 20% για όλους τους ασφαλισμένους.

Το πετσόκομμα της σύνταξης δεν αφορά μόνο τους εργαζόμενους στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Ακόμα και οι ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ κινδυνεύουν να δουν τις συντάξεις τους να μειώνονται κατά 50%. Σήμερα περίπου 300.000 άτομα παίρνουν την κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ χωρίς να έχουν καταβάλει όλες τις εισφορές. Δηλαδή παίρνουν μειωμένη σύνταξη 67.775 δρχ το μήνα, όμως με την επιδότηση φθάνουν τις 124.000 δρχ. Με τα νέα μέτρα, χάνουν την επιδότηση και θα παίρνουν τα μισά!

Τον ίδιο στόχο -μείωση συντάξεων και αύξηση ορίων- έχουν και τα άλλα μέτρα. Η περικοπή των λεγόμενων "πρόωρων" συνταξιοδοτήσεων όπως για παράδειγμα των μητέρων με ανήλικα παιδιά. **Μέχρι τώρα είχαν δικαίωμα να βγαίνουν με πλήρη σύνταξη στα 55 και με μειωμένη σύνταξη στα 50. Η κυβέρνηση κάνει μια ψευτοχειρονομία λέγοντας ότι για κάθε ανήλικο παιδί θα παραχωρούνται δυο πλασματικά χρόνια ασφαλιστικών ει**σφορών. Αλλά και αυτό δεν σημαίνει τίποτα. Μια εργαζόμενη που θα έβγαινε στην σύνταξη στα 50 της, αν έχει ένα παιδί θα βγει στα 63 αντί στα 65, δηλαδή 13 χρόνια παραπάνω στη δουλειά.

Η κυβέρνηση λεει ότι θα επανεξετασθεί ο κατάλογος των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων (ΒΑΕ) - όπου οι εργαζόμενοι βγαίνουν πιο νωρίς στην σύνταξη- γιατί λεει είναι υπερβολικός. 600.000 εργαζόμενοι δουλεύουν σε τέτοια επαγγέλματα. Υπάρχουν 80 τέτοια επαγγέλματα μας λένε οι τεχνοκρατικοί "εγκέφαλοι" της κυβέρνησης ενώ στις χώρεςμέλη της Ε.Ε. δεν είναι παραπάνω από 10. Η ανακοίνωση του Εργατικού Κέντρου Ελευσίνας, που θυμίζει ότι ο **μέσος όρος ζωής στα ΒΑΕ είναι 62 χρόνια, δείχνει πόσο βάρβαρο είναι αυτό το μέτρο.**

Θυσία στην ΟΝΕ

Τα μέτρα της κυβέρνησης του Σημίτη είναι κατευθείαν συνέχεια των νόμων της ΝΔ, αυτών που είχε υποσχεθεί να καταργήσει το ΠΑΣΟΚ όταν ανέβηκε στην κυβέρνηση

Που οδήγησαν τα μέτρα της ΝΔ; Τα ελλείμματα των ταμείων δεν μειώθηκαν. Αυτό που έγινε είναι ότι με το βάρβαρο πετσόκομμα των συντάξεων, την αύξηση των ορίων ηλικίας, με χίλιους δυο άμεσους και έμμεσους τρόπους, εκατοντάδες δισεκατομμύρια πήγαν στα θησαυροφυλάκια των τραπεζών και έτσι καλύφθηκαν τα περιβόητα "κριτήρια" της ΟΝΕ. Εργαζόμενοι και συνταξιούχοι πλήρωσαν αυτό το στόχο με βαριές θυσίες. Όπως αναφέρει η μελέτη του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ "το μέσο ύψος των κύριων και επικουρικών συντάξεων του ιδιωτικού τομέα (1.191.000 άτομα) **με συμψηφισμό και των συντάξεων των Τραπεζών και των ΔΕΚΟ φθάνει τις 180.000 δραχμές περίπου, δηλαδή πολύ κοντά στα όρια της φτώχειας στην Ελλάδα (170.000 δραχμές)". Το 70% των συνταξιούχων του ΙΚΑ παίρνει την κατώτατη** σύνταξη, 117.000 δρχ το μήνα. Οι νόμοι της κυβέρνησης της ΝΔ έχουν οδηγήσει σήμερα, η πραγματική αξία των συντάξεων να αναλογεί μόλις στο 44% των αποδοχών. Για τους νεοασφαλισμένους μετά το 1993 αυτή η αναλογία θα πέσει στο 25%, δηλαδή κυριολεκτικά ψίχουλα.

Είναι ψεύτικη η φιλολογία για τις "υπέρογκες" συντάξεις που παίρνουν οι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ, στις Τράπεζες. Σε συνέντευξη τύπου που έδωσε η ΟΤΟΕ (το συνδικάτο των τραπεζοϋπαλλήλων) στις 8 Μάρτη δόθηκε το εξής παράδειγμα "Ένας υπάλληλος με 27 χρόνια και 62 χρονών με συνολικές πάσης φύσεως αποδοχές επί των οποίων διενεργούνται κρατήσεις 588.000 δρχ μηνιαίως...Η σύνταξη, που θα καταβληθεί, **είναι 179.856 δρχ μηνιαίως, δηλαδή μόλις το 32,155% επί του τελευταίου μισθού. Η επικούρηση αντίστοιχα είναι 80.935 δρχ μηνιαίως, ήτοι 14,47% του τελευταίου μισθού. Δηλαδή: Συνολική σύνταξη (κύρια και επικουρική) είναι 260.791 δρχ μηνιαίως δηλαδή 46,625% επί του τελευταίου μισθού."** Τώρα η κυβέρνηση μειώνει πιο κάτω και αυτή τη σύνταξη.

Τα μέτρα για το ασφαλιστικό δεν είναι παρά κομμάτι της συνολικότερης πολιτικής της κυβέρνησης, της πολιτικής της υποταγής στην αγορά, που έχει οδηγήσει να μεγαλώνουν οι στρατιές των ανέργων, 2 εκατομμύρια να ζουν στο όριο της φτώχειας με τους μισθούς παγωμένους στα επίπεδα της δεκαετίας του '80. Οι τραπεζίτες δεν θέλουν να συνεχίσουν να δίνουν "υψηλές" εισφορές στα ταμεία των τραπεζοϋπάλληλων; Όλοι στο ΙΚΑ λεει ο Σημίτης.

Οι ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες θέλουν να γίνουν ο κορμός του ασφαλιστικού συστήματος; Η κυβέρνηση τρέχει να τους εξασφαλίσει "πελατεία" αναγκάζοντας εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους να στραφούν σε αυτές αφού η σύνταξή τους σε λίγο δεν θα φθάνει για τίποτα. Η κυβέρνηση τρέχει να υπηρετήσει πιστά τους καπιταλιστές. Αυτή την πολιτική την έχουν σιχαθεί οι εργαζόμενοι και η "μεταρρύθμιση" στο ασφαλιστικό είναι η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Δίκαια απαντούν "Δεν θα περάσει!"

Πανευρωπαϊκή επίθεση

Το θέμα της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης έχει ανοίξει και εδω, και όπως και όλες τις άλλες επιθέσεις θα μας το παρουσιάσουν και αυτό σαν ανάγκη εναρμόνισης με την ΕΕ. Τι σημαίνει όμως αυτή η εναρμόνιση το δείχνουν καθαρά τα μέτρα του Σημίτη.

Η λογική των καπιταλιστών είναι παντού η ίδια, εδώ και στην Ευρώπη και στον κόσμο. Η "μεταρρύθμιση" του ασφαλιστικού, με χτύπημα των εργατικών κατακτήσεων, είναι στο πρόγραμμα συνολικά της Ε.Ε. Είναι από τα βασικά ζητήματα που θα απασχολήσουν την Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε. στο Γκέτεμποργκ της Σουηδίας τον Ιούνη. Οι ευρωπαίοι καπιταλιστές ζηλεύουν το "αμερικάνικο υπόδειγμα" και σε αυτό τον τομέα, όπως στις "ελαστικές" εργασιακές σχέσεις, τις ιδιωτικοποιήσεις. Θέλουν να ξεφορτωθούν τα "βάρη" των κρατικών δαπανών για το ασφαλιστικό σύστημα και να φουσκώσουν τα κέρδη των εταιρειών της ιδιωτικής ασφάλισης και τα χρηματιστήρια. Η "απελευθέρωση του τομέα των υπηρεσιών" είναι ένα από τα κύρια που θα συζητήσουν οι 8 "πλανητάρχες" στην Γένοβα τον Ιούλη. Οταν αυτοί μιλάνε για "τομέα υπηρεσιών" εννοούν μαζί με την δημόσια υγεία, παιδεία και πρόνοια και τα ασφαλιστικά συστήματα και τις συντάξεις.

Απέναντί μας έχουμε ένα βάρβαρο σύστημα που σε όλα τα ζητήματα, από την προστασία του περιβάλλοντος μέχρι τις συντάξεις βάζει το κέρδος πάνω από τους ανθρώπους και τις ανάγκες τους. Δεν υπάρχει κανένα κοινό έδαφος για συνεννόηση ανάμεσα στο στρατόπεδο των καπιταλιστών που λεει "τα πάντα για το κέρδος" και στο στρατόπεδο των εργαζόμενων και της νεολαίας που απαντάνε "Φτάνει πια, οι συντάξεις μας, τα σχολεία, τα νοσοκομεία, η ζωή μας πάνω από τα κέρδη σας". Η προοπτική με την οποία πρέπει να δώσουμε τις μάχες μας σήμερα, είναι η συνολική ανατροπή του καπιταλισμού και των παράλογων προτεραιοτήτων του και να το αντικαταστήσουμε με μια κοινωνία όπου τις προτεραιότητες θα τις καθορίζει η εργαζόμενη πλειοψηφία με βάση τις ανάγκες της. Δεν είναι ονειροπολήματα κάποιων που ζουν στο παρελθόν.

Αυτή η πεποίθηση γίνεται κτήμα όλο και περισσότερων εργαζόμενων και νέων ανθρώπων σε όλες τις γωνιές του πλανήτη. Το δείχνουν αυτό οι δεκάδες χιλιάδες αντικαπιταλιστές διαδηλωτές στο Κεμπέκ του Καναδά, που πρίν λίγες μέρες χάλασαν την φιέστα της "Συνόδου της Αμερικής" αψηφώντας τη βάρβαρη αστυνομική καταστολή. Είναι η συνέχεια των μεγάλων μαχών που έχει δώσει αυτό το κίνημα από το Σιάτλ μέχρι την Μελβούρνη και από την Πράγα μέχρι την Νίκαια, στέλνοντας το μήνυμα ότι το δικό μας στρατόπεδο είναι δυνατό, ότι μπορούμε να νικήσουμε. Τον "αέρα" και τις ιδέες αυτού του κινήματος χρειάζεται να κρατήσουμε και να αξιοποιήσουμε και στις μάχες που έχουμε να δώσουμε εδώ, για το ΓΕΣΥ, για την εκπαιδεύτική μεταρρύθμιση για το ασφαλιστικό.